

ДЕРЖАВНА ФІСКАЛЬНА СЛУЖБА УКРАЇНИ
УНІВЕРСИТЕТ ДЕРЖАВНОЇ ФІСКАЛЬНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Навчально-науковий інститут гуманітарних наук
Кафедра сучасних європейських мов

Затверджено
Науково-методичною радою Університету,
протокол від «15» 10 2020 № 8
Голова НМР О.А. Шевчук

**Робоча програма
навчальної дисципліни
«Академічна англійська мова»**

підготовки здобувачів вищої освіти третього (PhD) освітньо-наукового рівня
(денної та заочної форми навчання)

галузь знань 07 «Управління та адміністрування»
спеціальності 071 «Облік і оподаткування»
Освітньо-наукова програма «Облік і оподаткування»

галузь знань 07 «Управління та адміністрування»
спеціальності 072 «Фінанси, банківська справа та страхування»
Освітньо-наукова програма «Фінанси, банківська справа та страхування»

галузь знань 05 «Соціальні та поведінкові науки»
спеціальності 051 «Економіка»
Освітньо-наукова програма «Економіка»

галузь знань 08 «Право»
спеціальності 081 «Право»
Освітньо-наукова програма «Право»

галузь знань 28 «Публічне управління та адміністрування»
спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування»
Освітньо-наукова програма «Публічне управління та адміністрування»

статус дисципліни: обов'язкова

Ірпінь – 2020р.

Робоча програма навчальної дисципліни «Академічна англійська мова» складена на основі освітньо-професійних програм третього (PhD) рівня: «Облік і оподаткування» галузь знань 07 «Управління та адміністрування», спеціальність 071 «Облік і оподаткування», затвердженої Вченою радою 27.02.2020 року (протокол № 3); «Фінанси, банківська справа та страхування» галузь знань 07 «Управління та адміністрування» спеціальність 072 «Фінанси, банківська справа та страхування» затвердженої Вченою радою 14.09.2020 року (протокол № 9); «Економіка», галузь знань 05 «Соціальні та поведікові науки», спеціальність 051 «Економіка», затвердженої Вченою радою 14.09.2020 року (протокол № 10); «Право» галузь знань 08 «Право» спеціальність 081 «Право», затвердженої Вченою радою 27.02.2020 року (протокол № 3); «Публічне управління та адміністрування» галузь знань 28 «Публічне управління та адміністрування» 281 «Публічне управління та адміністрування»; затвердженої Вченою радою 24.09.2020 року (протокол № 11)

Укладачі:

Л.В. Онучак, к.пед.н., доцент, завідувач кафедри,
професор кафедри

Л.В. Чайка, д.філол.н., доцент професор кафедри

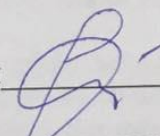
Рецензенти:

О.В. Дячук, к.філол.н., доцент кафедри сучасних
європейських мов

Л.Л. Лазебник, доктор економічних наук, професор,
завідувач кафедри економіка підприємства

Робочу програму навчальної дисципліни розглянуто та схвалено кафедрою сучасних європейських мов, протокол від «23» вересня 2020 №4

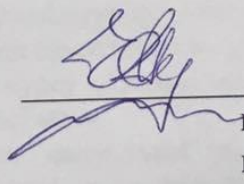
Завідувач кафедри

Л.В. Онучак, к.пед.н., доцент

Розглянуто і схвалено вченою радою Навчально-наукового інституту гуманітарних наук, протокол від «25»09. 2020 № 2

Директор ННІ
гуманітарних наук

Є.М. Суліма, д.філос.н., професор, член-
кореспондент Національної академії
педагогічних наук України

Завідувач навчально-методичного
відділу

І.В. Качур, к.б.н, доцент

Реєстраційний № _____

РЕЦЕНЗІЯ
на програму навчальної дисципліни
«Академічна англійська мова»

третього освітньо-наукового рівня вищої освіти

Програма навчальної дисципліни «Академічна англійська мова» базується на основі освітніх програм підготовки здобувачів вищої освіти третього освітньо-наукового рівня, галузі знань 07 «Управління та адміністрування» спеціальності 071 «Облік і оподаткування» ОНП «Облік і оподаткування», галузі знань 07 «Управління та адміністрування» спеціальності 072 «Фінанси, банківська справа та страхування» ОНП «Фінанси, банківська справа та страхування», галузі знань 05 «Соціальні та поведінкові науки» спеціальності 051 «Економіка» ОНП «Економіка», галузі знань 08 «Право» спеціальності 81 «Право» ОНП «Право», галузь знань 28 «Публічне управління та адміністрування», спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування», ОНП «Публічне управління та адміністрування».

Підготовка фахівців, які вільно володіють іноземною мовою і здатні до спілкування та обміну професійним досвідом у сфері своєї діяльності з колегами з різних країн є головною вимогою сьогодення. Метою викладання іноземних мов у вищій школі є формування необхідної комунікативної компетенції у сферах професійного та ситуативного спілкування в усній і письмовій формах.

Програма навчальної дисципліни «академічна англійська мова» складена відповідно до освітньої програми підготовки здобувачів вищої освіти третього освітньо-наукового рівня. Навчання англійської мови у даному курсі переслідує комплексну реалізацію практичної, когнітивно-освітньої, емоційно-розвиваючої, професійної та виховної мети. Оволодіння системою англійської мови здійснюється через спеціально відібраний та системно організований мовний матеріал в ході мовленнєвої діяльності. Рівень писемних компетентностей відповідає рівню досвідченого користувача іноземної мови С1, а саме: формування навичок і вмінь, які забезпечують необхідне для науковця вільне розуміння письмових наукових текстів,

У програмі зазначені міждисциплінарні зв'язки, а також вимоги до знань та умінь здобувачів вищої освіти. Інформаційний обсяг дисципліни містить чотири модулі.

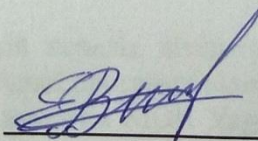
У програмі чітко окреслені вимоги до знань та умінь здобувачів вищої освіти, форми контролю успішності навчання. Інформаційний обсяг дисципліни містить чотири змістові модулі. Контроль здійснюється з дотриманням вимог об'єктивності, індивідуального підходу, систематичності і системності, всебічності та професійної спрямованості контролю.

Програма дисципліни, організація навчального процесу дозволяють раціонально об'єднати вивчення теоретичних положень з мовленнєвою практикою англійською мовою.

Авторами рекомендовано достатній перелік літературних та електронних джерел, який доцільно використати при вивченні дисципліни.

Рецензент:

доцент кафедри сучасних
європейських мов УДФСУ,
кандидат філологічних наук, доцент

О.В. Дячук

РЕЦЕНЗІЯ
на програму навчальної дисципліни
«Академічна англійська мова»
третього освітньо-наукового рівня вищої освіти

Програма навчальної дисципліни «Академічна англійська мова» базується на основі освітніх програм підготовки здобувачів вищої освіти третього освітньо-наукового рівня, галузі знань 07 «Управління та адміністрування» спеціальності 071 «Облік і оподаткування» ОНП «Облік і оподаткування», галузі знань 07 «Управління та адміністрування» спеціальності 072 «Фінанси, банківська справа та страхування» ОНП «Фінанси, банківська справа та страхування», галузі знань 05 «Соціальні та поведінкові науки» спеціальності 051 «Економіка» ОНП «Економіка», галузі знань 08 «Право» спеціальності 81 «Право» ОНП «Право», галузь знань 28 «Публічне управління та адміністрування», спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування», ОНП «Публічне управління та адміністрування».

У програмі предметом вивчення дисципліни визначено систему іноземної мови (фонетика, орфографія, лексика, граматика), види мовленнєвої діяльності (читання, аудіювання, говоріння, письмо).

Метою навчання, згідно програми, є розвиток мовленнєвих компетентностей, які відповідають рівню досвідченого користувача іноземної мови С1, а саме: формування навичок і вмінь, які забезпечують необхідне для науковця вільне розуміння усних і письмових наукових текстів, а також вільне та ефективно висловлювання і спілкування як на науково-академічних темах, так і на загальних / повсякденних темах в усній та письмовій формах. Досягнення зазначеної мети обумовлює основні завдання програми дисципліни, а саме: підвищення рівня володіння іноземною мовою аспірантів (з рівня В2 до рівня С1) шляхом розвитку чотирьох основних мовленнєвих навичок та вмінь переважно в академічній та науково-дослідницькій сферах вживання мови; ознайомлення з основними особливостями риторики, стилістики та жанрової організації сучасного англійського наукового дискурсу; розвиток базових навичок побудови наукових текстів різних жанрів; вироблення стратегії оволодіння науковим письмом як видом комплексної діяльності, що має соціальні, когнітивні та власне мовні аспекти.

Авторами вказано основні міждисциплінарні зв'язки, а також вимоги до знань та умінь здобувачів третього (PhD, спеціаліст) рівня, описано засоби діагностики успішності навчання, інформаційний обсяг дисципліни, який відповідає професійній спрямованості іноземної мови здобувачів, визначено основні компоненти змісту дисципліни та форми контролю успішності навчання.

Як основні засоби діагностики успішності навчання у програмі зазначено комплексні тести, контрольні роботи, результати проектів, усні та письмові доповіді. Підсумковий контроль проводиться у вигляді комплексного екзамену.

Список літератури та електронних джерел, запропонований авторами програми, рекомендовано до використання при формуванні робочої програми відповідної дисципліни.

У програмі зазначені міждисциплінарні зв'язки, а також вимоги до знань та умінь аспірантів, форми контролю успішності навчання. Інформаційний обсяг дисципліни містить чотири змістові модулі: 1. Літературна мова та науковий дискурс: спільне і відмінне. 2. Читання наукового тексту. 3. Науково-академічне письмо. 4. Аудіювання та усне мовлення (монологічне та діалогічне).

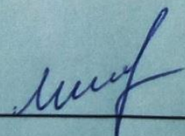
Авторами рекомендовано достатній перелік літературних та електронних джерел, який доцільно використати при формуванні робочої програми відповідної дисципліни.

Програма відповідає методичним вимогам МОН України та відображає сучасний стан та потреби у підготовці здобувачів вищої освіти третього освітньо-наукового рівня.

Рецензент:

**доктор економічних наук,
професор, завідувач кафедри**

економіки підприємства УДФСУ

Л.Л. Лазебник

ЛИСТ ОНОВЛЕННЯ ТА ПЕРЕЗАТВЕРДЖЕННЯ РОБОЧОЇ ПРОГРАМИ
НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

РОЗГЛЯНУТО ТА СХВАЛЕНО

на засіданні кафедри сучасних європейських мов

Протокол від 23.09.2020 р. № 4.

Укладач (і): Л.В. Онучак, к.пед.н., доцент, завідувач кафедри сучасних європейських мов

Л.В. Чайка, д.філол.н., доцент, професор кафедри сучасних європейських мов

**Лист оновлення та перезатвердження робочої програми навчальної дисципліни
(протягом 5 років після затвердження або до затвердження освітньої програми)**

Навчальний рік	Дата засідання кафедри – розробника РПНД	Номер протоколу	Підпис завідувача кафедри	Підпис гаранта ОП
2020-2021	23.09.2020	№4		

ЗМІСТ

1. Передмова.....	7
2. Опис навчальної дисципліни.....	10
2.1. Перелік компетентностей, формування яких забезпечує вивчення дисципліни.....	10
2.2. Результати навчання.....	12
2.4. Пререквізит та постреквізити вивчення дисципліни.....	13
2.5. Структура навчальної дисципліни.....	14
3. Зміст навчальної дисципліни за змістовими модулями.....	20
4. Критерії оцінювання.....	42
5. Засоби оцінювання.....	45
6. Форми та перелік питань до поточного та підсумкового контролю.....	45
7. Рекомендована література.....	53

1. ПЕРЕДМОВА

Дисципліна «Академічна англійська мова» належить до переліку дисциплін загальної наукової підготовки в аспірантурі за рівнем навчання доктор філософії PhD для спеціальностей: 071 «Облік і оподаткування», 072 «Фінанси, банківська справа та страхування», 051 «Економіка», 81 «Право», 281 «Публічне управління та адміністрування». Вона спрямована на формування як загальної, так і спеціальної наукової культури спілкування англійською мовою у аспірантів і забезпечує розвиток усних і писемних навичок роботи з англійським науковим текстом.

Дисципліна «Академічна англійська мова» належить до переліку обов'язкових навчальних дисциплін за освітньо-науковим рівнем «доктор філософії» і передбачає здобуття аспірантами мовних компетенцій, необхідних для розуміння та аналізу усних і письмових наукових та суспільно-політичних текстів, для презентації та обговорення результатів своєї наукової діяльності англійською мовою в усній та письмовій формах, а також формування уміння у повному обсязі донести свою думку до слухача. Робоча програма передбачає формування складного й багатопланового комплексу компетенцій, без яких неможливе здійснення наукового дослідження у вищому закладі освіти. Цей комплекс передбачає формування як лінгвістичних (мовних, синтаксичних, стилістичних, риторичних), так і металінгвістичних компетенцій, зокрема, вміння логічно та критично мислити, аналізувати і синтезувати інформацію, аналізувати й реферувати англійські та українські джерела за фахом англійською мовою.

Метою викладання навчальної дисципліни «Академічна англійська мова» для підготовки аспірантів до рівня загальноєвропейського стандарту володіння мовою C1 є розвиток мовленнєвих компетентностей, які відповідають рівню досвідченого користувача іноземної мови C1, а саме: формування навичок і вмінь, які забезпечують необхідне для науковця вільне розуміння достатньо складних та об'ємних текстів, дозволяє ефективно користуватися мовою у суспільному житті, навчанні та роботі, логічно та детально висловлюватися на суспільно-політичні теми, демонструючи професійне володіння граматичними структурами, конекторами тощо. Досягнення рівня комунікативної компетенції C1 забезпечує можливість освоєння різних освітніх програм і курсів іноземною мовою, як у рамках очної і змішаної форм навчання, так і в дистанційному режимі.

Попередні вимоги: Аспірант повинен мати рівень компетенцій в англійській мові не нижче B2, мати знання основних вимог пошуку та аналізу наукової інформації, основ теорії дискурсу та тексту; основ академічного письма, структурних, мовних, комунікативних та риторичних особливостей текстів, що належать до різних суспільно-політичних та наукових жанрів.

Завданнями навчальної дисципліни «Академічна англійська мова» є:

- підвищення рівня володіння іноземною мовою аспірантів (з рівня B2 до рівня C1) шляхом розвитку чотирьох основних мовленнєвих навичок та вмінь переважно в академічній та науково-дослідницькій сферах вживання мови;

- упорядкування та підсумовування знань з іноземної мови;
- засвоєння системних та комплексних знань з іноземної мови;
- підвищення загальноосвітнього рівня аспірантів та розвитку їх критичного мислення;
- закріплення навичок самостійної роботи з іншомовною науковою літературою.

Об'єктом вивчення курсу «Академічна англійська мова» є процес удосконалення вмінь та навичок аспірантів з іноземної мови.

Предметом вивчення навчальної дисципліни є система іноземної мови (фонетика, орфографія, лексика, граматики), види мовленнєвої діяльності (читання, аудіювання, говоріння, письмо). Курс вивчення іноземної мови спрямований на підготовку аспірантів та ад'юнктів, які навчаються в аспірантурі Університету державної фіскальної служби України, і передбачає опанування рівня знань, навичок і вмінь, необхідних для усного та писемного спілкування у науково-професійній сфері. Навчальний матеріал, передбачений програмою, надає слухачам можливість розвивати мовну компетенцію і стратегії, які є необхідними для ефективної роботи на етапі вивчення та реферування іншомовної інформації з проблеми дослідження, для включення її в дисертацію.

Методи та форми навчання:

Програма передбачає навчання на основі комунікативного системно-діяльнісного підходу,

відповідно до принципів єдності цілей, процесу й методики навчання; поєднання практичної спрямованості та систематизації мовного і мовленнєвого матеріалу в свідомості тих, хто навчається; системності в організації взаємопов'язаного навчання всім видам мовленнєвої діяльності; ефективного управління самостійними формами роботи; інтенсифікації освітнього процесу на основі активізації мовленнєвої діяльності аспірантів; в автентичності у відборі та організації навчальних матеріалів; навчання ділового спілкування іноземною мовою як складової професійного спілкування, зі знанням культури; індивідуалізації навчання; використання комп'ютерних та інтерактивних технологій.

На практичних заняттях доцільно використовувати мовні (лексико-граматичні) і мовленнєві комунікативно спрямовані вправи: трансформаційні, на техніку перекладу, підстановку, доповнення, скорочення і розширення речення; питально-відповідні вправи; вправи на розкриття змісту тексту, знаходження в тексті окремих місць, абзаців, речень, що ілюструють певні положення і відповідають на попередньо поставлене питання або розкривають попередньо складений план; завдання на встановлення в тексті невідповідностей із запропонованими положеннями; самостійне членування тексту на смислові частини і визначення заголовків до них; складання плану; скорочення абзаців і речень.

Варто також практикувати вправи на виявлення логічного стрижня статті, на тематичне узагальнення основних думок. Обговорення тексту повинно виходити за рамки простого відтворення його змісту. Висловлювання (підготовлені й не підготовлені) мають включати пояснення іноземною мовою окремих положень, графіків і процесів (згадуваних у тексті), елементи критичного аналізу, відповідні коментарі та оцінки, короткі повідомлення на задану тему. За такою тематикою для розвитку навичок усного мовлення перевага повинна надаватися професійним питанням, які пов'язані з науково-пошуковою роботою аспіранта/ад'юнкта.

Ефективна організація самостійної роботи робить її логічним продовженням діяльності аспірантів в аудиторії, сприяє розширенню їх знань, подальшому розвитку їхньої іншомовної комунікативної компетенції, яка включає мовну, мовленнєву і соціокультурну; допомагає формувати в аспірантів навчальну (стратегічну) компетенцію, що є дуже важливим, оскільки передбачає здатність і готовність до свідомого самостійного керування власною навчальною діяльністю від моменту постановки цілі до самоконтролю і самооцінки результату її досягнення.

На всіх етапах навчання особливого значення набуває індивідуально-консультаційна робота, яка проводиться з метою підвищення рівня підготовки та розвитку індивідуальних творчих здібностей здобувачів вищої освіти. Індивідуальна робота включає:

- розробку, виконання і перевірку індивідуальних завдань;
- створення презентацій;
- підготовку доповідей.

На індивідуальних консультаціях уточнюються й з'ясовуються всі питання, що виникають під час самостійної роботи над текстами, і подається звіт про зроблене.

Навчальний матеріал модулю, передбачений для індивідуальних завдань та самостійного опрацювання аспірантами, виноситься на поточний контроль поряд з навчальним матеріалом, який опрацьовується під час аудиторних практичних занять.

Організація поточного та підсумкового контролю знань

Поточний контроль застосовують для перевірки і окремих здобувачів вищої освіти, і академічних груп, як правило, у повсякденній освітній діяльності, насамперед, на планових заняттях. Викладач систематично спостерігає за навчальною роботою здобувачів вищої освіти, перевіряє рівень опанування програмного матеріалу, формування практичних навичок та вмій, їхньої міцності, а також виставляє відповідні оцінки за усні відповіді, контрольні роботи, практичне виконання певних завдань, передбачених програмою навчальної дисципліни.

Поточний контроль має виховний характер, адже спрямований на стимулювання у здобувачів вищої освіти прагнення систематично самостійно працювати над навчальним матеріалом, підвищувати свій рівень знань, а також на вдосконалення педагогічної майстерності викладача.

Періодичний контроль має системний, плановий і цілеспрямований характер. Він полягає у

визначенні рівня та обсягу оволодіння знаннями, навичками і вміннями наприкінці теми або модуля. Цей контроль здійснюють як у процесі навчальних занять, так і у спеціально відведений час.

Підсумковий контроль спрямовано на визначення рівня реалізації завдань, сформульованих у навчальній програмі, плані підготовки та в інших документах, які регламентують освітній процес. Він охоплює і теоретичну, і практичну підготовку здобувачів вищої освіти.

Важливим засобом контролю є самоконтроль, який реалізує на практиці принципи активності й свідомого навчання, міцності знань, навичок і вмінь здобувачів вищої освіти. Розрізняють дві форми самоконтролю: індивідуальну і групову. У разі індивідуальної форми контролю здобувач вищої освіти самостійно визначає ступінь опанування професійними знаннями, навичками та вміннями. Груповий самоконтроль передбачає оцінку власної навчальної діяльності та досягнутих успіхів, а також визначення недоліків, обґрунтування шляхів їх подолання.

До основних форм організації перевірки знань, навичок і вмінь, окрім самоконтролю, належать індивідуальна, фронтальна і групова перевірки.

Мета індивідуальної перевірки – визначити, на якому рівні кожен здобувач вищої освіти оволодів сукупністю знань, а також визначити основні недоліки й шляхи усунення помилок.

Фронтальну перевірку застосовують, коли у відносно короткий термін часу слід з'ясувати рівень засвоєння програмного матеріалу. Викладач готує з певної теми короткі запитання, на які здобувач вищої освіти має дати короткі відповіді.

Групова перевірка спрямована на з'ясування рівня колективних дій, злагодженості й згуртованості під час виконання завдань. Інколи виправдовує себе комбінована перевірка – поєднання зазначених вище форм.

Відповідно до цілей контролю викладачі використовують сукупність прийомів і способів педагогічної діагностики для з'ясування ефективності навчально-пізнавальної діяльності здобувачів вищої освіти. Це сприяє цілісній картині перебігу дидактичного процесу у вищому закладі освіти та свідчить про його дієвість і результативність.

Основними методами перевірки успішності знань здобувачів вищої освіти є побічне спостереження, усне опитування, програмований контроль, письмові роботи тощо.

За допомогою методу спостереження за навчально-пізнавальною діяльністю здобувачів вищої освіти викладач з'ясовує здібності, успіхи, визначає обсяг і глибину оволодіння знаннями з дисципліни, рівень опанування відповідними навичками та вміннями, ступінь сформованості особистісних компетентностей, визначає недоліки й шляхи їх усунення тощо. Контрольне спостереження можна здійснювати у довільній формі на заняттях.

Письмовий контроль забезпечує глибоку й всебічну перевірку опанування програмного матеріалу. Цей метод досить об'єктивний, адже надає можливість порівняти рівень здобутих знань як в окремій групі, так і на потоці, виявити теоретичні знання, практичні навички та вміння, а також адекватне їх застосування у майбутній професійній діяльності.

Методом перевірки може бути й усне опитування. Його здійснюють за допомогою співбесіди чи відповідей здобувач вищої освіти. Завдяки своїй специфіці й характеру застосування метод може бути використаний як на лабораторних заняттях, так і у процесі різноманітних перевірок.

1.

2. Опис навчальної дисципліни

Найменування показників	Рівень вищої освіти галузь знань спеціальність	Характеристика навчальної дисципліни	
		денна форма навчання	заочна форма навчання
Кількість кредитів - 6	Рівень вищої освіти:	Обов'язкова	
Модулів - 2	Галузі знань: 05 Соціальні та поведінкові науки; 07 Управління та адміністрування; 08 Право 28 Публічне управління та адміністрування	Рік підготовки:	
Змістових модулів - 4		1-й	1-й
Загальна кількість годин - 180		Семестр	
		1-й	2-й
	Спеціальностей: (напрямок підготовки) 051 Економіка; 071 Облік і оподаткування; 072 Фінанси, банківська справа та страхування; 081 Право 281 Публічне управління та адміністрування	Лекції	
		0 год.	0 год.
		Практичні, семінарські	
		60 год.	12 год.
		Лабораторні	
		0 год.	0 год.
		Самостійна робота	
		116 год.	164 год.
Індивід.-консультац. робота: 4 год.			
Вид контролю: 1-й семестр - Залік 2-й семестр - Екзамен			

2.1. ПЕРЕЛІК КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ, ФОРМУВАННЯ ЯКИХ ЗАБЕЗПЕЧУЄ ВИВЧЕННЯ ДИСЦИПЛІНИ

галузь знань 07 «Управління та адміністрування»

спеціальності 071 «Облік і оподаткування»

Освітньо-наукова програма «Облік і оподаткування»

загальними:

ЗК02. Здатність використовувати академічну українську мову та спілкуватися іноземною мовою в усній та письмовій формі для представлення і обговорення результатів своєї наукової роботи.

ЗК07. Здатність працювати в контексті міжнародної співпраці в галузі дослідницької, проектно-інноваційної діяльності у сфері обліку, аналізу, аудиту та оподаткування.

ЗК08. Здатність комунікувати з колегами, ширшою науковою спільнотою та суспільством у цілому щодо своєї спілкуватися з представниками інших професійних груп різного рівня.

спеціальними:

СК08. Здатність вільного спілкування з питань, що стосуються сфери наукових та експертних знань з колегами, публічно представляти, захищати результати своїх наукових і практичних

досліджень, обговорювати їх і дискутувати з науково-професійною спільнотою, суспільством у цілому.

галузь знань 07 «Управління та адміністрування»
спеціальності 072 «Фінанси, банківська справа та страхування»
Освітньо-наукова програма «Фінанси, банківська справа та страхування»

загальними:

ЗК2. Здатність до започаткування, планування, реалізації та коригування послідовного процесу ґрунтовного наукового дослідження з дотриманням належної академічної доброчесності, пошуку, оброблення та аналізу інформації з різних джерел з відповідним критичним аналізом, оцінкою і синтезом нових і комплексних ідей.

ЗК3. Здатність до мотивації та досягнення спільної мети із безперервним саморозвитком та самовдосконаленням.

ЗК4. Здатність до демонстрації значної авторитетності, інноваційності, високий ступінь самостійності, академічна та професійна доброчесність, постійна відданість розвитку нових ідей або процесів у передових контекстах професійної та наукової діяльності, а також працювати автономно та відповідати за навчання інших.

ЗК6. Здатність вільно спілкуватись з питань, що стосуються сфери наукових та експертних питань, з колегами, широкою науковою спільнотою та суспільством у цілому з використанням академічної української та іноземної мови у професійній діяльності та дослідженнях.

спеціальними:

СК1. Здатність формувати науковий світогляд у сфері фінансів, банківської справи та страхування.

галузь знань 08 «Право»
спеціальності 81 «Право»
Освітньо-наукова програма «Право»

загальними:

ЗК 2.7. Навички викладання для здобувачів першого та другого освітнього рівня вищої освіти на різних формах навчальних занять;

ЗК 2.8. Здатність дотримуватись етичних зобов'язань та етики поведінки, академічної доброчесності під час проведення наукових досліджень та презентації їх результатів.

галузь знань 05 «Соціальні та поведінкові науки»
спеціальності 051 «Економіка»

Освітньо-наукова програма «Економіка»

ЗК 01. Здатність проведення самостійних досліджень на сучасному рівні;

ЗК 04. Використовувати сучасні інформаційні та комунікативні технології при спілкуванні, обміні інформацією, зборі, аналізі, обробці, інтерпретації даних та представленні результатів;

ЗК 05. Здатність до участі у міждисциплінарних проектах та вміння використовувати результати наукових досліджень інших галузей науки для досягнення цілей власного наукового дослідження;

ЗК 06. Уміння кваліфіковано відобразити результати наукових досліджень у наукових статтях та тезах, опублікованих як у фахових вітчизняних виданнях, так і у виданнях, які входять до міжнародних наукометричних баз;

ЗК 07. Здатність вільно застосовувати рідну та іноземну (в першу чергу - англійську) мову в науковій роботі, науково-педагогічній та інноваційній діяльності, в практиці повсякденного спілкування в режимі реального часу;

ЗК 08. Здатність написання українською та іноземною мовою власних наукових творів різного змісту та обсягу (наукова стаття, тези конференції, наукова доповідь, запит на науковий грант, договір про співпрацю, звіт з наукової роботи, дисертація, автореферат тощо).

галузь знань 28 «Публічне управління та адміністрування»

спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування»
Освітньо-наукова програма «Публічне управління та адміністрування»

загальними:

ЗК04. Здатність презентувати результати досліджень на всіх рівнях українською та однією з іноземних мов європейського простору.

2.2. РЕЗУЛЬТАТИ НАВЧАННЯ

галузь знань 07 «Управління та адміністрування»
спеціальності 071 «Облік і оподаткування»
Освітньо-наукова програма «Облік і оподаткування»

ПР03. Використання академічної української мови та вільне спілкування іноземною мовою усно і письмово для представлення і обговорення результатів своєї наукової роботи.

ПР14. Публічно представляти, захищати результати своїх досліджень, обговорювати їх і дискутувати з науково-професійною спільнотою.

галузь знань 07 «Управління та адміністрування»
спеціальності 072 «Фінанси, банківська справа та страхування»
Освітньо-наукова програма «Фінанси, банківська справа та страхування»

ПРН 2. Здійснювати повний та різносторонній пошук інформації, її систематизацію та аналіз.

ПРН 3. Мотивувати та управляти роботою інших для досягнення спільної мети.

ПРН 4. Демонструвати навички самостійного виконання наукового дослідження, гнучкого мислення, відкритості до нових знань, оцінювати результати автономної роботи і нести відповідальність за особистий професійний розвиток та навчання інших.

ПРН 6. Демонструвати навички наукової комунікації, міжнародного співробітництва, представляти широкій науковій спільноті й громадськості наукові результати у сфері фінансів, банківської справи та страхування державною й іноземними мовами в усній і письмовій формі.

ПРН 14. Обґрунтовувати рекомендації щодо застосування досягнень світової, європейської та української економічної науки за розробки фінансової політики держави.

галузь знань 05 «Соціальні та поведінкові науки»
спеціальності 051 «Економіка»
Освітньо-наукова програма «Економіка»

в частині набуття наступних умінь:

ПРН 2.8. Здійснювати моніторинг наукових джерел інформації відносно досліджуваної проблеми, встановлюючи їх методологічну та інформаційну цінність.

в частині набуття наступних комунікативних навичок:

ПРН 3.1. Відображення результатів наукових досліджень у наукових статтях, опублікованих як у фахових вітчизняних виданнях, так і у виданнях, які входять до міжнародних наукометричних баз.

ПРН 3.2. Професійно презентувати результати своїх досліджень на міжнародних наукових конференціях, семінарах, практично використовувати англійську мову у науковій, економічній та педагогічній діяльності.

ПРН 3.3. Пілкування в діалоговому режимі з широкою науковою спільнотою та громадськістю з економічних проблем.

ПРН 3.4. Працювати в команді, мати навички міжособистісної взаємодії.

ПРН 3.5. Використовувати сучасні інформаційні та комунікативні технології при спілкуванні, обміні інформацією, зборі, аналізі, обробці, інтерпретації наукової, статистичної та експертної економічної інформації.

в частині формування автономної та відповідальної особистості:

ПРН 4.6. Здатності діяти соціально відповідально та громадянсько свідомо.
ПРН 4.7. Повазі, різноманітності та мультикультурності.

галузь знань 28 «Публічне управління та адміністрування»
спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування»
Освітньо-наукова програма «Публічне управління та адміністрування»

ПРН04. Уміти застосовувати сучасні інформаційні технології та інструменти, академічну українську та іноземну мови в науковій, освітній (педагогічній), професійній діяльності і дослідженнях.

галузь знань 08 «Право»
спеціальності 81 «Право»
Освітньо-наукова програма «Право»

в частині застосування:

ПРН 3.7. Застосовувати сучасні методи викладання у закладах вищої освіти та впроваджувати інноваційні технології у педагогічній діяльності.

2.4. ПРЕРЕКВІЗИТИ ТА ПОСТРЕКВІЗИТИ ВИВЧЕННЯ ДИСЦИПЛІНИ

Пререквізитами вивчення даної дисципліни є :

Філософія науки, Методологія, організація та технологія наукових досліджень

Постреквізитами вивчення даної дисципліни є :

Методика викладання та інноваційні технології у педагогіці (тренінг),

3. Структура навчальної дисципліни

№ п/п	Змістові модулі	Кількість годин (денна форма навчання)					Кількість годин (заочна форма навчання)				
		Лекції (год.)	Семінари (практ.) заняття (год.)	Інд.-конс. робота під керівництвом викладача (год.)	СРС (год.)	Всього (год.)	Лекції (год.)	Семінари (практ.) заняття (год.)	Інд.-конс. робота під керівництвом викладача (год.)	СРС (год.)	Всього (год.)
Модуль 1 = 90 годин = 3К											
Змістовий модуль 1. Літературна мова та науковий дискурс: спільне і відмінне.											
Т. 1	Лінгвокультурні характеристики наукових дискурсів української та англійської мов. Поняття “інтелектуального стилю.”		2		4	6				6	6
Т. 2	Переклад фахових текстів. Перекладацька еквівалентність та перекладацькі трансформації. Редагування наукових перекладів.		2	2	2	6		2	2	2	6
Т. 3	Наукова та літературна мова: граматики, стиль, вокабуляр. Синоніми, антоніми. Омоніми, пароніми. Контекст, багатозначні слова та псевдодрузі перекладача.		2		4	6				6	6
Т. 4	Огляд артиклів та їх вживання. Переклад артиклів.		2		4	6				6	6
Т.	Мовні засоби		2		4	6		2		4	6

5	вираження кількості. Запозичення при утворенні множини.										
Т. 6	Неправильні дієслова.		2		4	6				6	6
Т. 7	Заперечення. Особливості його перекладу. Імпліцитне заперечення у мові науки.		2		4	6				6	6
Т. 8	Порівняння та протиставлення. Імплікації.		2		2	6				6	6
Всього по змістовому модулю 1			16	2	30	48		4	2	42	48
Змістовий модуль 2. Читання наукового тексту.											
Т. 9	Огляд системи часів. Узгодження часів. Переклад часових форм дієслів.		2		4	6				6	6
Т. 10	Пасив та актив та їх переклад. Імплікації.		2		4	6				6	6
Т. 11	Висловлення ймовірності. Модальні дієслова та їх еквіваленти. Модальність у мові науки та у загальнонародній мові. Імплікації.		2		4	6				6	6
Т. 12	Огляд безособових форм дієслова. Дієприкметник та інфінітив. Типові конструкції та звороти мови науки.		2		4	6				6	6
Т. 13	Умовний спосіб дієслова. Форми та вживання.		2		4	6				6	6
Т. 14	Особливості жанрів сучасного		2		4	6				6	6

	наукового дискурсу.											
Т. 15	Читання: ознайомлювальне, оглядове, прогностичне. Швидкий перегляд великих за обсягом наукових текстів. Ключові слова тексту. Розуміння структурованих текстів. Розпізнавання підтексту та імплікацій.		2		4	6		2		4	6	
Форма контролю: контрольна робота (за рахунок практичного заняття – 40хв.)												
Всього по змістовому модулю 2			14		2	26	42		2		40	42
Всього по модулю			30		2	58	90		6	2	84	90
Модуль 2 = 90 годин =3К												
Змістовий модуль 3. Науково-академічне письмо.												
Т. 16	Практика вибору однієї відповіді з багатьох варіантів як метод перевірки розуміння тексту. Практика пошуку адекватних назв для абзаців як метод перевірки розуміння тексту. Практика відповідей Так/Ні/Не дано як метод перевірки розуміння тексту. Практика заповнення пропусків як метод перевірки розуміння тексту.		2		4	6				6	6	
Т. 17	Розуміння різних типів анотацій, резюме та наукових пропозицій.		2		4	6				6	6	

Т. 18	Розуміння таких частин статті як: вступ, результати, обговорення і висновки.		2		4	6				6	6
Т. 19	Читання блогів і текстів на наукових Інтернет-форумах. Читання наукової кореспонденції.		2		4	6				6	6
Т. 20	Порівняння статей і тез конференцій, власне наукових і науково-популярних статей. Специфіка звітів, рецензій, резюме, анотацій, стендових доповідей, кейсів.		2		4	6				6	6
Т. 21	Редагування наукових текстів.		2		4	6		2		4	6
Т. 22	Текст як послідовність абзаців. Заголовки і підзаголовки. Логічні сполучники (конектори). Засоби орієнтації аудиторії щодо загальної побудови тексту.		2		4	6				6	6
Т. 23	Елементи наукової аргументації (за С.Тулміном). Типи есеїв.		2		4	6				6	6
	Всього по змістовому модулю 3		16		32	48				46	48
Змістовий модуль 4. Аудіювання та усне мовлення (монологічне та діалогічне).											
Т. 24	Написання вступу,		2		4	6				6	6

	результатів, обговорення та висновків статті. Опис методів та матеріалів наукового дослідження. Структура (модель) вступу за Д. Свейлзом.										
Т. 25	Короткий виклад наукової пропозиції/подання на грант. Укладання резюме. Написання мотиваційного листа.		2		4	6				6	6
Т. 26	Аудіювання та говоріння: два боки однієї медалі. Специфіка монологічного та діалогічного мовлення, усного наукового та повсякденного спілкування.		2		4	6				6	6
Т. 27	Публічні промови та наукові доповіді на конференціях: ключі до успіху.		2		4	6		2		4	6
Т. 28	Рівні розуміння аудіо тексту: буквальне (поверхове) значення, глибинне, ситуативне значення. Розуміння основної ідеї.		2		4	6				6	6
Т. 29	Аудіювання: слів, фраз, надфразових єдностей, мікродіалогів, коротких та розлогих текстів.		2		4	6		2		4	6

	<p>Практика вибору однієї відповіді з багатьох варіантів як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.</p> <p>Заповнення пропусків у таблицях і графіках під час слухання як метод перевірки розуміння прослуханого тексту. Практика відповідей Так/Ні/Не дано як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.</p>										
Т. 30	<p>Порівняння різних думок. Аргументоване обґрунтування власної думки. Представлення власного графіку, таблиці чи стендової доповіді. Обговорення різних суперечливих наукових проблем (у форматі опозиції: один мовець аргументує “за”, а інший аргументує “проти”).</p>		2	2	4	4			2	4	6
Форма контролю: контрольна робота (за рахунок практичного заняття – 40хв.)											
Всього по змістовому модулю 2			14	2	28	42			2	36	42
Всього по модулю			30	2	58	90		6	2	86	90

Всього з курсу		60	4	11 6	180		12	4	164	180
Форма підсумкового контролю – екзамен										

3. ЗМІСТ НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ ЗА ЗМІСТОВИМИ МОДУЛЯМИ

Змістовий модуль 1.

Тема 1. Лінгвокультурні характеристики наукових дискурсів української та англійської мов. Поняття “інтелектуального стилю”.

Поняття "дискурс" багатозначне. Воно походить від латинського слова *discursus*, що буквально означало "біг у різних напрямках". У науковій літературі, насамперед лінгвістичній, слово дискурс, в основному, вживається як синонім слова текст. Причому під текстом може розумітися не тільки специфічний продукт мовної діяльності, а й будь-яке явище дійсності, що має знакову природу і певним чином структуроване: наприклад, фільми, спектаклі, мітинги, дебати тощо.

Дискурс – це складний соціолінгвальний феномен сучасного комунікативного середовища, який, по-перше, детермінується (прямо чи опосередковано) його соціокультурними, політичними, прагматично-ситуативними, психологічними та іншими (констатуючими чи фоновими) чинниками, по-друге, має "видиму" – лінгвістичну (зв'язний текст чи його семантично значущий та синтаксично завершений фрагмент) та "невидиму" – екстралінгвістичну (знання про світ, думки, настанови, мету адресанта, необхідні для розуміння цього тексту) структуру і, по-третє, характеризується спільністю світу, який упродовж розгортання дискурсу "будується" його репродуцентом (автором) та інтерпретується реципієнтом.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Поняття наукового дискурсу.
2. Специфіка дискурсів.
3. Характеристика аспектів наукового дискурсу.
4. Іншомовний дискурс в контексті лінгвокультурології.
5. Поняття інтертекстуальності.
6. Роль інтертекстуального стилю при проведенні наукових дискурсів.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти.

Читання текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Дати визначення поняття «науковий дискурс».
2. Що являють собою лінгвокультурні характеристики наукових дискурсів?
3. Інтертекстуальність та її види.
4. Визначення інтертекстуального стилю.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [1, 2, 3]

Додаткові: [1, 4, 7]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [1, 2,]

Міжнародні видання: [2, 3, 4]

Наукові статті та монографії [1]

Тема 2. Переклад фахових текстів. Перекладацька еквівалентність та перекладацькі трансформації. Редагування наукових перекладів.

Специфіка перекладу – призначеність для повноправної заміни оригіналу. Реципієнти перекладу вважають переклад повністю тотожним тексту джерелу. Проте абсолютна тотожність перекладу оригіналові є недосяжною, але це не перешкоджає реалізації міжмовної комунікації.

Внаслідок відсутності тотожності відносини між змістом оригіналу та перекладу позначаються терміном “еквівалентність”(Комиссаров 2004:117). Оскільки важливість максимального співпадіння між цими текстами є очевидною, еквівалентність зазвичай

розглядається як основна ознака та умова існування перекладу. Відповідно, умова еквівалентності повинна включатися в саме визначення перекладу. Англійський перекладознавець Дж. Кетфорд визначає переклад як “заміну текстового матеріалу на одній мові еквівалентним текстовим матеріалом на іншій мові”. Аналогічно американський дослідник Ю.Найда стверджує, що переклад полягає в створенні мовою перекладу “найближчого природнього еквівалента” оригіналові. Поняття еквівалентність набуває характеру оцінки, відповідно гарним або правильним перекладом визнається тільки еквівалентний переклад.

Оскільки еквівалентність є умовою перекладу, завдання полягає в тому, щоб визначити цю умову, вказавши, що те перекладацькою еквівалентністю, яка має бути збережена в перекладі.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Неминучість втрат при перекладі.
2. Поняття еквівалентності.
3. Підходи до визначення поняття еквівалентність.
4. Типи еквівалентності.
5. Еквівалентність та адекватність.
6. Поняття контексту (лінгвістичний: вузький, широкий; ситуативний).
7. Типи перекладацьких відповідностей.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Неминучість втрат при перекладі.
2. Поняття еквівалентності.
3. Підходи до визначення поняття еквівалентність.
4. Типи еквівалентності.
5. Еквівалентність та адекватність.
6. Поняття контексту (лінгвістичний: вузький, широкий; ситуативний).
7. Типи перекладацьких відповідностей.

План індивідуально-консультаційної роботи

1. Дослідити перекладацькі відповідності (лексичні, фразеологічні, граматичні; одинарні, множинні, оказіональні).

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [2, 3, 5]

Додаткові:[3,4,5]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [3, 6]

Міжнародні видання: [3, 4]

Наукові статті та монографії [6,7]

Тема 3. Наукова та літературна мова: граматики, стиль, вокабуляр. Синоніми, антоніми, омоніми, пароніми. Контекст, багатозначні слова та псевдо-друзі перекладача.

Синоніми (від грецького *synonymos* – однойменний) – це слова, (переважно однієї частини мови) або їхні окремі значення, а також стійкі словосполучення, афікси, словотвірні типи, граматичні форми, зокрема синтаксичні конструкції, що при повній чи частковій формальній відмінності мають тотожні або майже тотожні значення (з можливими відмінностями в стилістичних та граматичних характеристиках та в сполучуваності).

Антоніми (від грецького *anti* – проти, протилежність, протидія і *opota* – ім'я, назва) – слова (переважно однієї частини мови) або їх окремі значення, а також стійкі словосполучення, афікси, граматичні форми, зокрема синтаксичні конструкції, що, тісно поєднуючись певною семантичною спільністю, розрізняються на цій же основі максимально протилежними значеннями.

Від багатозначності треба чітко відмежовувати омонімію.

Омоніми - це слова, однакові або подібні за звучанням, але різні за лексичним значенням.

Наприклад, балка - яр з положистими схилами і балка -дерев'яний чи металевий брус для покриття стелі; порох - пил і порох - вибухова речовина; чайка - птах і чайка - човен.

Отже, омоніми мають однаковий звуковий склад, але зовсім різні за значенням, це різні слова, а не різні значення одного й того ж слова: стан - талія, стан - ситуація, обставини, стан - у техніці.

Пароніми (від грецького – біля) – це слова, а також фразеологічні одиниці й синтаксичні конструкції, що при повній або частковій семантичній відмінності є дуже подібними за формою, внаслідок чого можуть сплутуватися в мовленні або спеціально обіграватися зі стилістичною настановою.

До «фальшивих друзів» перекладача відносять інтернаціоналізми, лексикалізовані форми множини та паронімфрани. При цьому серед перших розрізняють: а) справжні (повні) інтернаціоналізми, семантичні структури яких є абсолютно тотожними у різних мовах; б) часткові інтернаціоналізми, значення яких лише частково збігаються у різних мовах; в) псевдоінтернаціоналізми, що не мають подібних значень взагалі. Якщо слова першої групи не становлять небезпеки помилкового перекладу, то слова другої і третьої груп можуть легко ввести в оману і спотворити переклад унаслідок свого неправильного перекладу.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Наукова та літературна мова.
2. Граматика.
3. Стил, вокабуляр.
4. Синоніми, антоніми, омоніми, пароніми.
5. Контекст, багатозначні слова та псевдо-друзі перекладача.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Наукова та літературна мова.
2. Граматика.
3. Стил, вокабуляр.
4. Синоніми, антоніми, омоніми, пароніми.
5. Контекст, багатозначні слова та псевдо-друзі перекладача.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [1,2,4]

Додаткові:[6,8]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [4]

Міжнародні видання: [6,7]

Наукові статті та монографії [4]

Тема 4. Огляд артиклів та їх вживання. Переклад артиклів.

В англійській мові слова, що однаково вимовляються або пишуться, можуть належати до різних частин мови і мати різне значення. Артикль – це особлива частка, це службова частина мови, що вживається з іменниками, вказує на їх визначеність або невизначеність та допомагає відрізнити їх від дієслів, прикметників та інших частин мови. В українській мові не існує відповідників цієї службової частки, тому артикль можна сприймати як невід'ємну частину.

Однією з найбільш розповсюджених особливостей науково-технічного тексту є широке вживання речень з дієсловом-присудком у пасивному стані, тобто вживання пасивних конструкцій (is extinguished, was structured, is composed). Це пояснюється тим, що науково-технічний текст найчастіше являє собою описання процесів або фактів, і тому автор прагне зосередити увагу саме на них. Як правило, переклад таких речень не викликає ускладнень, за винятком тих випадків, коли перехідність дієслів в українській та англійській мовах не співпадає.

У науково-технічному тексті зустрічається велика кількість складних за структурою речень із сурядними та підрядними зв'язками всередині них. Переклад таких речень вимагає уміння розбиратися в їхній граматичній структурі, знання службових слів, за допомогою яких здійснюються зв'язки між окремими частинами складних речень або між реченнями.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Означений та неозначений артикль та їх переклад.
2. Передача артикля, що використовується для виділення смислового центру висловлювання.
3. Передача артикля «а», що має функцію неозначеного займенника в англійській мові, іноді означає «один», «якийсь».
4. Передача артикля, що використовується як вказівний займенник (найчастіше означений артикль).

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Означений та неозначений артикль та їх переклад.
2. Передача артикля, що використовується для виділення смислового центру висловлювання.
3. Передача артикля «а», що має функцію неозначеного займенника в англійській мові, іноді означає «один», «якийсь».
4. Передача артикля, що використовується як вказівний займенник (найчастіше означений артикль).

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [4,5]

Додаткові:[1,5,6]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [6]

Міжнародні видання: [3,4]

Наукові статті та монографії [7]

Тема 5. Мовні засоби вираження кількості. Запозичення при утворенні множини.

Після XVI ст. запозичення із класичних мов часто зберігають свою граматичну форму множини, наприклад: *addendum- addenda, datum- data, index- indices, phenomenon- phenomena*. Поодинокі слова із цієї групи запозичень набули форми множини, властивої англійській мові, наприклад: *formula- formulas, formulae; vacuum- vacuums, vacua*. Існують і слова, що повністю підпорядковані граматичним законам мови, якою вони запозичені, наприклад: *alibi- alibis, item- items*. При утворенні форми множини, властивої англійській мові, інколи змінювалися значення запозичення із латинської, наприклад: *genius*, „геній” - *geniuses*, „генії” і *genii*, „духи, демони”.

Наведені слова складають лише незначну частину запозичень. Переважна більшість, поряд з фонетичним узгодженням, відноситься до загальних правил граматики англійської мови. Запозичення надходило, як правило, в одній із його форм, бо повністю парадигма слова не запозичувалась. Процес засвоєння зводився до введення слова в парадигматичний ряд, властивий мові, що запозичує. Тип основи запозиченого слова міг різко відрізнитися від структури основ власномовної парадигми. Тому процес запозичення часто супроводжувався явищем спрощення або морфологічного перерозкладу. Французькі основи мали, порівнянно з англійськими, багатоскладову будову. У запозичених французьких основах явище чергування було відсутнє, і, навіть якщо воно з часом з'явилося внаслідок різних фонетичних змін, то це призводило до такого співвідношення чергування, яке не було властиве англійській мові.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Зміни лексичного складу.
2. Фонетична адаптація лексики іноземного походження.
3. Спорідненість форм однієї групи слів при запозиченні.
4. Перші англійські глосарії, англо-латинські і латинсько-англійські.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Зміни лексичного складу.
2. Фонетична адаптація лексики іноземного походження.
3. Спорідненість форм однієї групи слів при запозиченні.
4. Перші англійські глосарії, англо-латинські і латинсько-англійські.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [1,3,4]

Додаткові:[1,2,3]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [5]

Міжнародні видання: [3,4]

Наукові статті та монографії [3,5]

Тема 6. Неправильні дієслова.

Неправильні англійські дієслова тим відрізняються від правильних, що всі їх форми можна звести до єдиного правила. Насправді таких правил відразу кілька, і під кожне з них підпадає зовсім невелика кількість слів. Як же вивчити правила формоутворення неправильних англійських дієслів? Для таких дієслів доведеться завчити *by heart* (напам'ять) не тільки їх 1-ю форму, але і 2-ю, і 3-ю.

Скільки ж всього неправильних дієслів в англійській мові? Деякі фахівці називають цифри 300, 420 і навіть 470 слів. "І їх всі треба вивчити? Відразу в трьох різних формах?" - як правило, дізнавшись про це, вигукує початківець-здобувач вищої освіти, потрапивши на курси англійської мови.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Різниця між правильними та неправильними дієсловами в англійській мові.
2. Походження неправильних дієслів.
3. Неправильні дієслова, в яких збігаються всі 3 форми.
4. Неправильні дієслова, в яких збігаються перша і третя форми.
5. Неправильні дієслова, до другої формі яких додається закінчення *-n*.
6. Дієслова з голосними, що чергуються.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Різниця між правильними та неправильними дієсловами в англійській мові.
2. Походження неправильних дієслів.
3. Неправильні дієслова, в яких збігаються всі 3 форми.
4. Неправильні дієслова, в яких збігаються перша і третя форми.
5. Неправильні дієслова, до другої формі яких додається закінчення *-n*
6. Дієслова з голосними, що чергуються.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [3,4,5]

Додаткові:[3,5,7]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [6]

Міжнародні видання: [4]

Наукові статті та монографії [5]

Тема 7. Заперечення. Особливості його перекладу. Імплицитне заперечення у мові науки.

Заперечення є важливою мовною категорією, оскільки, корелюючи із своїм протилежним мовним значенням – ствердженням, формує єдину категорію – «ствердження-заперечення». Обидва протичлени цієї логіко-граматичної категорії є відносно самостійними, і кожен з них можна досліджувати окремо.

Заперечення бувають різних видів і можуть проявлятися на будь-якому мовному рівні (лексичному, граматичному, синтаксичному, стилістичному) залежно від виду.

На лексичному рівні заперечення не має експліцитного вираження через заперечні слова, префікси, заперечні форми дієслова, а є компонентом значення самого слова: to refuse = not to accept, to fail = not to succeed. На цьому рівні заперечення виражається словами, які мають «успадковане», історично обумовлене заперечне значення. З наведеного вище приклада бачимо, що слово “succeed” – це заперечна відповідність до слова “fail”. Такі слова мають імпліцитне заперечення, або ж логічне заперечення. Найчастіше слова з імпліцитним заперечним значенням перекладають за допомогою антонімічного перекладу, що є прикладом перекладацьких трансформацій.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Категорії заперечень у мові.
2. Види заперечень.
3. Заперечення на лексичному рівні.
4. Заперечення на граматичному рівні.
5. Заперечення на синтаксичному рівні.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Категорії заперечень в мові.
2. Види заперечень.
3. Заперечення на лексичному рівні.
4. Заперечення на граматичному рівні.
5. Заперечення на синтаксичному рівні.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [2,3,4]

Додаткові:[5,6,7]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [3,4]

Міжнародні видання: [4,6]

Наукові статті та монографії [3,5]

Тема 8. Порівняння та протиставлення. Імплікації.

Експлікація й імплікація є універсальними кількісними характеристиками усіх без винятку відхилень від нейтральної мовної царини. Будь-яке відхилення від нейтрального мовного позначення референта, будь-яка одиниця, що не співвідноситься із нейтральною за формою і стилістичним співзначенням (конотацією), демонструє дію однієї із двох зазначених співвідносних тенденцій – експлікованої чи імплікованої.

На думку Ю.М. Скрєбнева, протиставлення цих характеристик має як психологічне, так і власне лінгвістичне підґрунтя. Імплікація є наданням використовуваній мовній одиниці узуально неприцільного змісту; експлікація, навпаки, характеризується недооцінкою змісту мовної одиниці. У суто лінгвістичних термінах імплікація виражається у функціональному збагаченні плану змісту мовної одиниці, що є з погляду узусу неадекватним для певних інформативних цілей; експліковані відношення є функціональною деградацією плану змісту мовної одиниці, узуально достатньої для певних цілей, результатом чого є надлишковість засобів вираження.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Експресивна функція компонентів мовленнєвої структури.
2. Етапи побудови верхнього ієрархічного рівня парадигми експресивного мовлення.
3. Використання дихотомічного підрозподілу усієї специфіки на експліковану й імпліковану.
4. Поняття експлікації й імплікації.
5. Використання терміну «імплікація» в науці.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Експресивна функція компонентів мовленнєвої структури.
2. Етапи побудови верхнього ієрархічного рівня парадигми експресивного мовлення.
3. Використання дихотомічного підрозподілу усієї специфіки на експліковану й імпліковану.
4. Поняття експлікації й імплікації.
5. Використання терміну «імплікація» в науці.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [2,5]

Додаткові:[2,4,8]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [5]

Міжнародні видання: [6]

Наукові статті та монографії [7]

Тема 9. Огляд системи часів. Узгодження часів. Переклад часових форм дієслів.

Узгодження часів в англійській мові – це певна система залежності граматичного часу дієслова в підрядному реченні від граматичного часу, яке вживається в головній частині складнопідрядного речення.

Правила узгодження часів часто використовуються для утворення непрямой мови. В українській мові правила узгодження часів відсутні, тому такі англійські речення перекладаються за нормами української мови (часто без збереження узгодження).

Головне правило узгодження часів полягає в тому, що, якщо в складнопідрядному реченні в головній частині дієслово вживається в формі одного з минулих часів (часто це Past Simple), то й дієслово підрядного речення повинно стояти у формі одного з минулих часів або ж у часі Future-in-the-Past.

Під час передання граматичних конструкцій у перекладі важливим є принцип функціонального, а не формального підходу до передання значення граматичних форм і конструкцій.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Лексико-граматичні трансформації під час перекладу.
2. Категорія числа.
3. Категорія роду.
4. Категорія особи.
5. Категорії часу і виду.
6. Категорія стану.
7. Синтаксичні комплекси.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Лексико-граматичні трансформації під час перекладу.
2. Категорія числа.
3. Категорія роду.
4. Категорія особи.
5. Категорії часу і виду.
6. Категорія стану.
7. Синтаксичні комплекси.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [2,3,4]

Додаткові:[2,5,6]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [4]

Міжнародні видання: [6]

Наукові статті та монографії [3]

Тема 10. Пасив та актив та їх переклад. Імплікації.

Пасивний стан вживається тоді, коли в центрі уваги співрозмовників є особа або предмет, на які спрямована дія (об'єкт дії). Суб'єкт дії при цьому здебільшого не вказується.

В англійській мові пасивний стан вживається набагато частіше, ніж в українській, тому потрібно вміти правильно його розуміти і використовувати.

Пасивний стан вживається: коли виконавець дії невідомий, неважливий або очевидний; коли сама дія є важливішою за виконавця; коли мова йде про неприємну ситуацію, і не хочеться прямо когось звинувачувати.

Активний стан вживається тоді, коли особа або предмет сама здійснює дію та є активним учасником цієї дії.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Правила побудови форм пасивного стану.
2. Правила побудови форм активного стану.
3. Особливості побудови форм активного та пасивного станів.
4. Способи перекладу активних конструкцій.
5. Способи перекладу пасивних конструкцій.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Правила побудови форм пасивного стану.
2. Правила побудови форм активного стану.
3. Особливості побудови форм активного та пасивного станів.
4. Способи перекладу активних конструкцій.
5. Способи перекладу пасивних конструкцій.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [3,4,5]

Додаткові:[1,2,4]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [4]

Міжнародні видання: [6]

Наукові статті та монографії [4]

Тема 11. Висловлення ймовірності. Модальні дієслова та їх еквіваленти. Модальність у мові науки та у загальнонародній мові. Імплікації.

Модальність - це категорія значення, що містить зв'язок дії з реальністю чи нереальністю, або ставлення того, хто говорить, до дії. Мовець не лише передає інформацію адресату, а й виражає свою оцінку. Категорія модальності є однією з мовних універсалій, що знаходить своє відображення на різних рівнях мови (морфологічному, синтаксичному, інтонаційному, текстовому). За словником Уебстера, модальність - це «кваліфікація логічних суджень, згідно з якою вони розрізняються як такі, що стверджують чи заперечують можливість, неможливість, випадковість чи необхідність свого змісту. У лінгвістиці науковці виокремлюють наступні типи модальних значень: реальна, ірреально-потенційна (умовна, бажана, гіпотетична, переповідна), реально-ірреальна як результат об'єктивної оцінки змісту мовцем та інші.

Англійська мова має велику кількість різноманітних конструкцій, за допомогою яких той, хто говорить, може висловити своє відношення до дії як ірреальної. В англійській мові зазвичай до поняття «ірреальності» відносять і поняття бажаності-небажаності, очевидності-сумніву.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Визначення категорії модальність.
2. Типи модальних значень.
3. Засоби вираження ірреальності.
4. Засоби вираження модального значення.
5. Способи вживання модальних дієслів.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти
Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Визначення категорії модальність.
2. Типи модальних значень.
3. Засоби вираження ірреальності.
4. Засоби вираження модального значення.
5. Способи вживання модальних дієслів.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [2,3,4]

Додаткові:[1,3,4]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [4]

Міжнародні видання: [5]

Наукові статті та монографії [1,3]

Тема 12. Огляд безособових форм дієслова. Дієприкметник та інфінітив. Типові конструкції та звороти мови науки.

Форми дієслова, які вживаються в ролі присудка речення, називаються особовими (предикативними) формами (Finite Forms of the Verb). В англійській мові (як і в українській) є також безособові (непредикативні) форми дієслова (Non-Finite Forms of the Verb), тобто такі, що не вживаються в ролі присудка, але можуть входити до його складу. Це інфінітив (the Infinitive), герундій (the Gerund) і дієприкметник (the Participle).

Безособові форми дієслова не мають граматичних ознак особи, числа і способу, не виражають часу дії (теперішнього, минулого чи майбутнього), а лише вказують на співвіднесеність у часі, тобто чи є виражена ними дія одночасною з дією присудка, чи передує їй.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Дієприкметник I: форми та функції.
2. Дієприкметник II: форми та функції.
3. Дієприкметникові конструкції. Об'єктний дієприкметниковий комплекс.
4. Дієприкметникові конструкції. Суб'єктний дієприкметниковий комплекс.
5. Незалежний дієприкметниковий комплекс та його функції в реченні.
6. Прийменниковий, дієприкметниковий комплекс. Незалежні комплекси.
7. Поняття про форми інфінітиву. Вживання інфінітиву без частки to.
8. Синтаксичні функції інфінітиву.
9. Об'єктний інфінітивний комплекс.
10. Суб'єктний інфінітивний комплекс.
11. Прийменниковий інфінітивний комплекс.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Дієприкметник I: форми та функції.
2. Дієприкметник II: форми та функції.
3. Дієприкметникові конструкції. Об'єктний дієприкметниковий комплекс.
4. Дієприкметникові конструкції. Суб'єктний дієприкметниковий комплекс.
5. Незалежний дієприкметниковий комплекс та його функції в реченні.
6. Прийменниковий, дієприкметниковий комплекс. Незалежні комплекси.
7. Поняття про форми інфінітиву. Вживання інфінітиву без частки to.
8. Синтаксичні функції інфінітиву.
9. Об'єктний інфінітивний комплекс.
10. Суб'єктний інфінітивний комплекс.
11. Прийменниковий інфінітивний комплекс.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [1,2,3]
Додаткові:[5,6]
Інформаційні ресурси в Інтернеті: [5]
Міжнародні видання: [4]
Наукові статті та монографії [2]

Тема 13. Умовний спосіб дієслова. Форми та вживання.

Умовний спосіб (Subjunctive Mood) – вид способу дієслова, що за допомогою форм смислового дієслова виражає можливість, передбачувану, бажану, але не реальну дію або стан, а також суб'єктивне ставлення мовця до такої дії чи стану.

Subjunctive I або синтетична форма умовного способу утворюється за допомогою особливих форм смислового дієслова (за допомогою закінчень чи суфіксів). У староанглійській мові існувала велика кількість спеціальних форм дієслів, що використовувалися для передачі умовного способу. Однак, з розвитком мови вони були сильно спрощені або загублені, тому в сучасній англійській залишилися тільки дві форми цього способу: The Present Subjunctive та The Past Subjunctive.

Subjunctive II або аналітична форма умовного способу утворюється за допомогою допоміжних дієслів should (рідко shall), would або may (might) та форми голого інфінітиву смислового дієслова. Оскільки такі допоміжні дієслова утворилися від відповідних модальних, іноді вони також передають відтінок модальності.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Умовний спосіб дієслова.
2. Умовний спосіб теперішнього часу.
3. Умовний спосіб минулого часу.
4. Аналітична форма умовного способу.
5. Використання умовного способу.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Умовний спосіб дієслова.
2. Умовний спосіб теперішнього часу.
3. Умовний спосіб минулого часу.
4. Аналітична форма умовного способу.
5. Використання умовного способу.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [4,5]
Додаткові:[7,8]
Інформаційні ресурси в Інтернеті: [2]
Міжнародні видання: [6]
Наукові статті та монографії [4]

Змістовий модуль 2. Читання наукового тексту.

Тема 14. Особливості жанрів сучасного наукового дискурсу.

Одним зі складних наукових понять, що поєднує поряд з лінгвістичними складовими й екстралінгвістичні, які однаково необхідні для розуміння та інтерпретації тексту, є **дискурс**. Тракткування поняття «дискурс» у лінгвістиці змінювалося протягом останніх десятиліть. Воно було введено З. Харрисом, який у 50-их роках ХХ ст. використовував це поняття для аналізу текстів, розглядаючи їх у контексті супроводжувальної соціокультурної ситуації.

Сучасні лінгвісти фокусують увагу на дискурсі як: 1) на зв'язному тексті в сукупності з екстралінгвістичними (прагматичними, соціокультурними, психологічними та іншими) чинниками; 2) тексті, взятому в аспекті подій; 3) мовленні, що розглядається як цілеспрямована соціальна дія, як компонент, що бере участь у взаємодії людей і механізмах їхньої свідомості. На думку Н. Д. Артюмової, дискурс – це мовлення, «занурене в життя». У дискурсі реалізуються знання про світ, думки, установки, ситуації реального спілкування, сукупність процесу і результату мовленнєво-мисленнєвої діяльності.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Поняття про науковий дискурс.
2. Сутність жанрів наукової комунікації.
3. Первинні наукові жанри.
4. Вторинні жанри наукової комунікації.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Поняття про науковий дискурс.
2. Сутність жанрів наукової комунікації.
3. Первинні наукові жанри.
4. Вторинні жанри наукової комунікації.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [1,4,5]

Додаткові:[1,2,]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [2]

Міжнародні видання: [6]

Наукові статті та монографії [4]

Тема 15. Читання: ознайомлювальне, оглядове, прогностичне. Швидкий перегляд великих за обсягом наукових текстів. Ключові слова тексту. Розуміння структурованих текстів. Розпізнавання підтексту та імплікацій.

Читання іноземною мовою як вид мовленнєвої діяльності і як опосередкована форма спілкування є, на думку багатьох дослідників, найнеобхіднішим для більшості людей.

Читання – це мовленнєва діяльність, спрямована на зорове сприйняття і розуміння писемного мовлення. Для розуміння іншомовного тексту передбачається володіння певних фонетичних, лексичних та граматичних інформативних ознак, які роблять процес розпізнавання миттєвим. Читання, як і аудіювання, є рецептивною, реактивною навичкою і за формою перебігу може бути невираженим внутрішнім видом мовленнєвої діяльності (усне читання). Читання може також бути і зовнішнім, вираженим видом мовленнєвої діяльності, наприклад читання вголос.

За ступенем проникнення у зміст тексту і залежно від комунікативних потреб виділяють такі види читання: оглядове, пошукове, ознайомлювальне, вивчаюче. Оскільки оглядове і пошукове за багатьма характеристиками збігаються, в практиці навчання їх, як правило, приймають за один вид, називаючи пошуково-оглядове.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Текст як форма існування наукових знань.
2. Читання: ознайомлювальне, оглядове, прогностичне.
3. Композиція наукової роботи.
4. Мовні засоби наукового стилю.
5. Найтипівіші наукові тексти.
6. Анотація.
7. Конспект.
8. Відгук.
9. Рецензія.
10. Курсова та дипломна роботи.

11. Стаття.
12. Реферат.
13. Автореферат дисертації.
14. Загальні відомості про дисертаційне дослідження.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Текст як форма існування наукових знань.
2. Читання: ознайомлювальне, оглядове, прогностичне
3. Композиція наукової роботи.
4. Мовні засоби наукового стилю.
5. Найтипівіші наукові тексти.
6. Анотація.
7. Конспект.
8. Відгук.
9. Рецензія.
10. Курсова та дипломна роботи.
11. Стаття.
12. Реферат.
13. Автореферат дисертації.
14. Загальні відомості про дисертаційне дослідження.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [1,2,3]

Додаткові:[1,3,4]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [2]

Міжнародні видання: [6]

Наукові статті та монографії [4]

Тема 16. Практика вибору однієї відповіді з багатьох варіантів як метод перевірки розуміння тексту. Практика пошуку адекватних назв для абзаців як метод перевірки розуміння тексту. Практика відповідей Так/Ні/Не дано як метод перевірки розуміння тексту. Практика заповнення пропусків як метод перевірки розуміння тексту.

Основна роль тестування у викладанні ІМ полягає у зворотному зв'язку й у контролі, і чим тісніше взаємопов'язані тестування та освітній процес, тим ефективнішим є освітній процес і якісніше тестування.

У сфері педагогічного тестування існують два підходи до його проведення: нормативно-орієнтований та критеріально-орієнтований. Їх головна відмінність один від одного полягає в способі інтерпретації результатів вимірювання – тестових балів.

Для нормативно-орієнтованого підходу характерно зіставлення індивідуального результату з результатами інших здобувачів вищої освіти. Нормативно-орієнтовані тести найкраще підходять для вирішення завдань, пов'язаних з порівнянням рівня навчальних досягнень, ранжуванням і відбором.

Система тестового контролю охоплює всі ключові етапи освітнього процесу з іноземної мови. Організація тестового контролю характеризується циклічністю, тобто на кожному із ступенів навчання тестовий контроль реалізується в циклах «поточне тестування – тематичне тестування – рубіжне тестування – підсумкове тестування».

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Практика вибору однієї відповіді з багатьох варіантів як метод перевірки розуміння тексту.
2. Практика пошуку адекватних назв для абзаців як метод перевірки розуміння тексту.
3. Практика відповідей Так/Ні/Не дано як метод перевірки розуміння тексту.
4. Практика заповнення пропусків як метод перевірки розуміння тексту.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Практика вибору однієї відповіді з багатьох варіантів як метод перевірки розуміння тексту.
2. Практика пошуку адекватних назв для абзаців як метод перевірки розуміння тексту.
3. Практика відповідей Так/Ні/Не дано як метод перевірки розуміння тексту.
4. Практика заповнення пропусків як метод перевірки розуміння тексту.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [1,3,4]

Додаткові:[5, 7]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [4]

Міжнародні видання: [5]

Наукові статті та монографії [6]

Тема 17. Розуміння різних типів анотацій, резюме та наукових пропозицій.

Анотація (від лат. *annotatio* - зауваження) – коротка характеристика змісту друкованого твору або рукопису. Вона являє собою стислу описову характеристику першоджерела. У ній в узагальненому вигляді розкривається тематика публікації без повного розкриття її змісту.

Довідкова анотація має найбільше поширення в науково-інформаційній діяльності й особливо при анотуванні публікацій, виданих іноземною мовою.

Рекомендаційні анотації мають на меті не тільки дати попереднє уявлення про документ, але також і зацікавити читача й показати місце даної публікації серед інших на аналогічну тематику.

Загальні анотації характеризують документ у цілому й розраховані на широке коло читачів.

Спеціалізовані анотації розкривають документ лише в певних аспектах, що цікавлять вузького фахівця. Вони можуть бути зовсім короткими, такими, що складаються з декількох слів або невеликих фраз, і розгорнутими до 20-30 рядків, але й у цьому випадку, на відміну від реферату, дають у стислій формі тільки основні положення й висновки документів.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Загальна характеристика анотацій.
2. Довідкова анотація.
3. Рекомендаційні анотації.
4. Загальні анотації.
5. Спеціалізовані анотації.
6. Структура анотацій.
7. Алгоритм написання анотацій.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Загальна характеристика анотацій.
2. Довідкова анотація..
3. Рекомендаційні анотації.
4. Загальні анотації.
5. Спеціалізовані анотації.
6. Структура анотацій.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [1,3]

Додаткові:[2,4,6]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [5]

Міжнародні видання: [6]

Наукові статті та монографії [7]

Тема 18. Розуміння таких частин статті як: вступ, результати, обговорення і висновки.

Наукова стаття — один із основних видів публікацій. Вона містить виклад проміжних або кінцевих результатів наукового дослідження, висвітлює конкретне питання за темою дисертації, фіксує науковий пріоритет автора, робить її матеріал надбанням фахівців. Оптимальний обсяг наукової статті – 6–12 сторінок.

Жанр наукової статті потребує дотримання певних правил:

- назва статті стисло відбиває її головну ідею, містить до 5 слів;
- наукова стаття за стилем викладу не повинна нагадувати науковий звіт чи науково-популярну статтю;
- недоцільно ставити в тексті статті риторичні запитання; мають переважати розповідні речення;
- не слід перевантажувати текст цифрами (1, 2 та ін.) у переліках тих чи інших думок, положень; перелік елементів, позицій слід починати з нового рядка, відокремлюючи їх один від одного крапкою з комою;
- у тексті прийнятним є використання мовних засобів, які вказують на послідовність розвитку думки: спочатку, на початку, потім, далі, по-перше, по-друге, по-третє, на першому етапі, на другому етапі та ін.;
- цитати у статті використовують дуже рідко; після цитати в дужках вказують прізвище автора;
- усі посилання на авторитети подають на початку статті, основний обсяг статті присвячують викладу власних думок; для підтвердження достовірності своїх висновків і рекомендацій не слід наводити висловлювання інших учених, оскільки це свідчить, що ідея дослідника не нова, була відома раніше і не підлягає сумніву;
- наприкінці статті подають конкретні висновки й рекомендації.

Ключові терміни та поняття: *наукова стаття, жанр, вступ, мета, задання.*

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Загальна характеристика наукової статті.
2. Структурні елементи наукової статті.
3. Правила оформлення наукової статті.
4. Реквізити наукової статті.
5. Спеціалізовані анотації.
6. Оформлення наукової статті.
7. Вимоги, щодо змісту та структури наукової статті.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Загальна характеристика наукової статті.
2. Структурні елементи наукової статті.
3. Правила оформлення наукової статті.
4. Реквізити наукової статті.
5. Спеціалізовані анотації.
6. Оформлення наукової статті.
7. Вимоги щодо змісту та структури наукової статті.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [2,5]

Додаткові:[5,7,8]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [4]

Міжнародні видання: [3]

Наукові статті та монографії [3]

Тема 19. Читання блогів і текстів на наукових Інтернет-форумах. Читання наукової кореспонденції.

О.М. Ільченко до основних жанрів англо-американської наукової прози відносить оглядові й експериментальні статті, наукові статті типу “обговорення за круглим столом”, “інтерв’ю”, матеріали наукових конференцій, повідомлення про майбутні та минулі конференції, нові наукові й технічні розробки, анотації, рецензії, монографії, подання на отримання грантів, традиційну та “електронну” наукову кореспонденцію тощо.

Логічним є припустити, що не всі жанри наукових текстів однаково містять інформацію, яка є необхідною для задоволення професійних інформаційних потреб через різноманітний характер наукової інформації та способи її представлення.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Загальна характеристика блогів.
2. Способи виділення необхідної інформації при розгляді того чи іншого блогу.
3. Наукові Інтернет-форуми.
4. Наукова кореспонденція.
5. Способи читання наукової кореспонденції.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Блог як гіпержанр Інтернет-комунікації.
2. Які функції виконують блоги?
3. Технічний аспект, асинхронна діалогічність, інтертекстуальність, візуальність, публічність та адекватність як складові жанрової специфіки блогів.
4. Які способи читання наукової кореспонденції вам відомі?

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [3,5]

Додаткові:[3,8]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [3]

Міжнародні видання: [3]

Наукові статті та монографії [7]

Тема 20. Порівняння статей і тез конференцій, власне наукових і науково-популярних статей. Специфіка звітів, рецензій, резюме, анотацій, стендових доповідей, кейсів.

За результатами проведеної роботи дослідник готує науковий звіт. У звіті повинні бути відображені всі етапи наукового дослідження. Тому його структура визначається тим, що вже відомо з того, як будується наукове психологічне дослідження і які повинні бути його структура та організація.

Рецензія – це відгук, призначений для складання вражень про твір (книгу, гру, фільм) у цільової аудиторії. Це невеликий (стандартний обсяг 1800-3600 знаків, одна-дві сторінки формату А4) текст, який містить огляд, розбір та аналіз твору.

При написанні анотації необхідно пам'ятати, що для читачів, фахівців у даній галузі знань або тих, хто цікавиться даною тематикою, вона буде надалі слугувати коротким рефератом, що дозволяє визначити необхідність звернення до повного тексту статті. За анотацією буде оцінюватися глибина проведеного дослідження, його новизна та актуальність.

Метод кейсів (англ. Case method, кейс-метод, метод конкретних ситуацій, метод ситуаційного характеру) — техніка навчання, що використовує опис реальних економічних, соціальних і бізнес-ситуацій. Ті, що навчаються, повинні досліджувати ситуацію, розібратися в суті проблем, запропонувати можливі рішення і вибрати найкраще з них. Кейси ґрунтуються на реальному фактичному матеріалі або ж наближенні до реальної ситуації.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Науковий звіт.
2. Етапи порівняння статей та тез конференцій.
3. Порівняння наукових і науково-популярних статей.

4. Специфіка написання звітів.
5. Написання рецензій.
6. Специфіка написання анотацій.
7. Метод кейсів та його характеристика.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти
Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Науковий звіт.
2. Етапи порівняння статей та тез конференцій.
3. Порівняння наукових і науково-популярних статей.
4. Специфіка написання звітів.
5. Написання рецензій.
6. Специфіка написання анотацій.
7. Метод кейсів та його характеристика.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [1,5]

Додаткові:[1,6,7]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [5]

Міжнародні видання: [6]

Наукові статті та монографії [7]

Змістовий модуль 3. Науково-академічне письмо.

Тема 21. Редагування наукових текстів.

Редагування перекладу тобто вдосконалення вже наявного його варіанта, буває двох типів.

По-перше, це авторське редагування, коли редактором свого тексту виступає сам перекладач. По-друге, це редагування готового тексту, яке здійснює інша людина, тобто редактор чи сам перекладач. Саморедагування, здійснене автором, та редагування того ж повідомлення професійним редактором повинні доповнювати одне одного, адже обидва види правок спрямовані на поліпшення якості тексту, досягнення його довершеності.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Види редагування наукових текстів.
2. Етапи процесу редагування та перевірки наукових текстів.
3. Типові помилки при перекладі та редагуванні наукових текстів.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти
Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Види редагування наукових текстів.
2. Етапи процесу редагування та перевірки наукових текстів.
3. Типові помилки при перекладі та редагуванні наукових текстів.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [2,4]

Додаткові:[3,5]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [3]

Міжнародні видання: [4]

Наукові статті та монографії [7]

Тема 22. Текст як послідовність абзаців. Заголовки і підзаголовки. Логічні сполучники (конектори). Засоби орієнтації аудиторії щодо загальної побудови тексту.

Терміном «текст» послуговуються різні галузі знань: лінгвістика, літературознавство,

філософія, семіотика та ін. Текст – це основний засіб комунікації. Він є продуктом мовленнєво-мисленнєвої діяльності адресанта і предметом перцепції (сприйняття) адресата. Здатність розуміти і правильно будувати різні типи тексту з урахуванням специфіки конкретної мовленнєвої ситуації покладена в основу мовнокомунікативної компетенції.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Загальна характеристика тексту. Види текстів.
2. Основні ознаки тексту.
3. Показники зв'язаності.
4. Гіпертекст та його структура.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Загальна характеристика тексту. Види текстів.
2. Основні ознаки тексту.
3. Показники зв'язаності.
4. Гіпертекст та його структура.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [1,5]

Додаткові:[1,2,6]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [4]

Міжнародні видання: [4]

Наукові статті та монографії [4]

Тема 23. Елементи наукової аргументації (за С.Тулміном). Типи есеїв.

Аргументація здійснюється через побудову текстів певного типу. Аргументативний текст містить два логічних компоненти: теза аргументації та її підстави. Кожен з цих компонентів представляє собою міркування, виражене в реченнях. Аргументативний текст тісно пов'язаний зі схемою діяльності аргументатора, особливо з таким його компонентом, як уявлення аргументатора про реципієнта, його погляди та пізнавальні можливості.

Найпростіша схема аргументації складається з підстав та висновку. Найбільш повна схема виражена у моделі аргументації Тулміна. Згідно цієї моделі структура аргумента складається з шести компонентів.

Серед літературних жанрів, що перебувають на пограниччі художніх, фікціональних та теоретичних або “несюжетних” текстів, есей може слугувати зразком органічного та збалансованого поєднання цих обох типів словесної творчості.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Загальна характеристика наукової аргументації.
2. Компоненти аргументованого тексту.
3. Схема діяльності аргументатора.
4. Схеми аргументацій.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Загальна характеристика наукової аргументації.
2. Компоненти аргументованого тексту.
3. Схема діяльності аргументатора.
4. Схеми аргументацій.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [1,2]

Додаткові:[5,6]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [5]
Міжнародні видання: [4]
Наукові статті та монографії [6]

Тема 24. Написання вступу, результатів, обговорення та висновків статті. Опис методів та матеріалів наукового дослідження. Структура (модель) вступу за Д. Свейлзом.

Основне завдання вступу – привернути увагу до предмета, що розглядається. Дж. Зеппен виділяє таку модель вступу: мета → сучасний стан → проблема → розв'язання/вирішення → критерії оцінки. Певну відповідність даній моделі знаходимо в елементах моделі CARS: Create a Research Space, запропонованій Дж. Свейлзом та згодом розширеній ним:

Елемент 1 – визначення території (відповідає меті та сучасному стану питання): складається з аргументації актуальності дослідження та/або узагальнень та огляду попередніх досліджень. Обов'язковим є посилання на праці інших дослідників, чітке окреслення проблеми дослідження на тлі інших праць.

Елемент 2 – визначення ніші (відповідає проблемі): містить контраргументацію/визначення недостатності досліджень/ постановку питання/продовження традицій. Посилання на праці інших не є обов'язковим.

Елемент 3 – зайняття ніші (відповідає вирішенню проблеми та критеріям оцінки) – стосується визначення цілей дослідження. Обов'язковий елемент – описовий анонс проведеного дослідження. Може містити визначення гіпотези, анонс цінності найважливіших результатів дослідження, визначення дефініцій, окреслення структури статті, підсумовування методів дослідження.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Загальна характеристика статті.
2. Складові статті.
3. Написання вступу, результатів, обговорення та висновків статті.
4. Опис методів та матеріалів наукового дослідження.
5. Структура (модель) вступу за Д. Свейлзом.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Загальна характеристика статті.
2. Складові статті.
3. Написання вступу, результатів, обговорення та висновків статті.
4. Опис методів та матеріалів наукового дослідження.
5. Структура (модель) вступу за Д. Свейлзом.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [2,4]

Додаткові:[1,3,5]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [4]

Міжнародні видання: [6]

Наукові статті та монографії [6]

Тема 25. Короткий виклад наукової пропозиції/подання на грант. Укладання резюме. Написання мотиваційного листа.

Грант – це безповоротні кошти, які присуджуються організаціям та особам для здійснення діяльності, яка є неприбутковою та прописана у пропозиції, затвердженій грантодавцем. Для того, аби заявка виконала свою роль – отримала ресурси для реалізації проекту, потрібно правильно та чітко для сприйняття грантодавця її написати. Проект лише тоді має шанси на успіх, коли він логічний, завдання проекту відповідають меті, засоби реалізації - завданням, коли управління - просте й ефективне, бюджет - реальний.

Резюме - це найперший і дуже важливий документ, який забезпечує заочне знайомство роботодавця з претендентом на робоче місце. За ним формується перше місце і, звісно, найбільш важливе враження про людину. Тому зміст резюме повинен базуватися саме на позитивних якостях претендента.

Мотиваційний лист (motivation letter) – це есе на 1-2 сторінки, в якому кандидат описує свої інтереси (академічні), досвід, цілі, життєву позицію та досягнення. Мотиваційний лист може розповісти про автора, повідомити важливу інформацію:

- по-перше, приймальна комісія зможе отримати уявлення про особистість кандидата, його здатності критично мислити, його аналітичні навички;
- по-друге, про здатність кандидата логічно, зв'язно і граматично правильно письмово висловлювати свої думки.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Загальна характеристика грантів.
2. Короткий виклад наукової пропозиції/подання на грант.
3. Правила складання резюме.
4. Структура резюме.
5. Характеристика мотиваційного листа.
6. Мета написання мотиваційного листа.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Загальна характеристика грантів.
2. Короткий виклад наукової пропозиції/подання на грант.
3. Правила складання резюме.
4. Структура резюме.
5. Характеристика мотиваційного листа.
6. Мета написання мотиваційного листа.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [2,4]

Додаткові:[1,5,7]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [2]

Міжнародні видання: [4]

Наукові статті та монографії [3]

Змістовий модуль 4. Аудіювання та усне мовлення (монологічне та діалогічне).

Тема 26. Аудіювання та говоріння: два боки однієї медалі. Специфіка монологічного та діалогічного мовлення, усного наукового та повсякденного спілкування.

Діалогічне мовлення представляє собою складну мовну діяльність, в якій мова одного з учасників залежить від мовної поведінки іншого. Для діалогічного мовлення характерні змістовий та конструктивний зв'язок реплік: питання - відповідь - додавання (пояснення, уточнення) - згода (заперечення) і т. д. Відсутність зв'язку можлива при реакції одного з учасників діалогу не на мову співрозмовника, а на ситуацію мови («Де ти був?», «Відійдіть в бік!») або навіть на обставини, що не мають відношення до певного мовного акту. Остання риса може використовуватися як художній прийом, який ілюструє, наприклад, некоммунікабельність персонажа.

Англомовне монологічне мовлення – складова в сучасній системі діяльності фахівця в науці.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Характеристика діалогічного мовлення.
2. Монологічне мовлення.

3. Методика навчання діалогічного та монологічного мовлення.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Характеристика діалогічного мовлення.
2. Монологічне мовлення.
3. Методика навчання діалогічного та монологічного мовлення.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [2,3]

Додаткові:[1,6,7]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [2]

Міжнародні видання: [4]

Наукові статті та монографії [3]

Тема 27. Публічні промови та наукові доповіді на конференціях: ключі до успіху.

Публічне монологічне мовлення є предметом дослідження риторики - теорії ораторського мистецтва, науки красномовства, яку професор Києво-Могилянської академії Ф. Прокопович вважав «царицею душ», «княгинією мистецтв», вказуючи на такі її функції, як соціально-організаційну (засіб агітації), культурно-освітню, а також одержання знань, збудження почуттів, формування громадської думки тощо.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

- 1.Поняття про публічний виступ, його різновиди.
- 2.Підготовка до публічного виступу. Аргументування, мовні засоби переконування.
- 3.Культура сприйняття публічного виступу (уміння слухати, ставити запитання).
4. Презентація як різновид публічного мовлення.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

- 1.Поняття про публічний виступ, його різновиди.
- 2.Підготовка до публічного виступу. Аргументування, мовні засоби переконування.
- 3.Культура сприйняття публічного виступу (уміння слухати, ставити запитання).
4. Презентація як різновид публічного мовлення.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [4,5]

Додаткові:[1,2,7]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [3]

Міжнародні видання: [5]

Наукові статті та монографії [3]

Тема 28. Рівні розуміння аудіо тексту: буквальне (поверхове) значення, глибинне, ситуативне значення. Розуміння основної ідеї.

Аудіювання дає можливість розширювати активний лексичний склад іноземної мови та її граматичних особливостей. У такий спосіб здійснюється навчання розумінню структур різного типу: стверджувальних, питальних, заперечних. Очевидно, що аудіювання, як вид мовленнєвої діяльності, відіграє важливу роль у реалізації освітніх та виховних завдань, виступає ефективним засобом навчання іноземної мови у вищих закладах освіти.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Загальна характеристика аудіювання.

2. Труднощі аудіювання.
3. Етапи навчання аудіювання.
4. Система вправ для навчання аудіювання.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти
Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Загальна характеристика аудіювання.
2. Труднощі аудіювання.
3. Етапи навчання аудіювання.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [2,4]

Додаткові:[1,5]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [4]

Міжнародні видання: [4]

Наукові статті та монографії [7]

Тема 29. Аудіювання: слів, фраз, надфразових єдностей, мікродіалогів, коротких та розлогих текстів. Практика вибору однієї відповіді з багатьох варіантів як метод перевірки розуміння прослуханого тексту. Заповнення пропусків у таблицях і графіках під час слухання як метод перевірки розуміння прослуханого тексту. Практика відповідей Так/Ні/Не дано як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.

„Аудіювання – це розуміння сприйнятого на слух усного мовлення. Насправді, як самостійний вид мовленнєвої діяльності, воно важливе в життєдіяльності людини”. У методиці викладання іноземної мови аудіювання вважали пасивним видом мовленнєвої діяльності. Лише завдяки дослідженню американських вчених Дж. Ашера, і С. Крашена, ідеї яких лягли в основу популярних сучасних методик вивчення іноземних мов (розуміння – досягнення – перед відтворенням // comprehension – before – production), аудіювання стало активним видом мовленнєвої діяльності.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Загальна характеристика аудіювання.
2. Аудіювання: слів, фраз, над фразових єдностей, мікродіалогів, коротких та розлогих текстів.
3. Практика вибору однієї відповіді з багатьох варіантів як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.
4. Заповнення пропусків у таблицях і графіках під час слухання як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.
5. Практика відповідей Так/Ні/Не дано як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Загальна характеристика аудіювання.
2. Аудіювання: слів, фраз, надфразових єдностей, мікродіалогів, коротких та розлогих текстів.
3. Практика вибору однієї відповіді з багатьох варіантів як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.
4. Заповнення пропусків у таблицях і графіках під час слухання як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.
5. Практика відповідей Так/Ні/Не дано як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [1,2,5]

Додаткові:[4,6]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [4]
Міжнародні видання: [4]
Наукові статті та монографії [8]

Тема 30. Порівняння різних думок. Аргументоване обґрунтування власної думки. Представлення власного графіку, таблиці чи стендової доповіді. Обговорення різних суперечливих наукових проблем (у форматі опозиції: один мовець аргументує “за”, а інший аргументує “проти”).

Аргументація – це вид інтелектуальної діяльності, у ході якої формується переконання в істинності або хибності довільно го положення, а також визначається його оцінка та доцільність як для самого автора, так і для співрозмовника чи аудиторії.

Компонентом, який представляє логіку в аргументації, є обґрунтування. Обґрунтування – це перехід від деякого фрагменту знання як вихідного (основи, підстави) до наступного фрагменту знання як наслідку.

План практичного заняття здобувачів вищої освіти

1. Порівняння різних думок.
2. Аргументоване обґрунтування власної думки.
3. Обговорення різних суперечливих наукових проблем (у форматі опозиції: один мовець аргументує “за”, а інший аргументує “проти”).

План самостійної роботи здобувачів вищої освіти

Читання та переклад текстів з фаху.

Перелік питань для самоконтролю

1. Порівняння різних думок.
2. Аргументоване обґрунтування власної думки.
3. Обговорення різних суперечливих наукових проблем (у форматі опозиції: один мовець аргументує “за”, а інший аргументує “проти”)

План індивідуально-консультаційної роботи

1. Представлення власного графіку, таблиці чи стендової доповіді.

Рекомендовані літературні джерела:

Основні: [1,3,5]

Додаткові:[2,4,6]

Інформаційні ресурси в Інтернеті: [5]

Міжнародні видання: [4]

Наукові статті та монографії [6]

4. Критерії оцінювання

Кредитно-трансферна система - це система, що створена для забезпечення єдиної міждержавної процедури виміру й порівняння між закладами освіти результатів навчання здобувачів вищої освіти, їхнього академічного визнання. Вона розроблена для забезпечення мобільності аспірантів, спрощує розуміння і порівняння навчальних програм та навчальних досягнень аспірантів як між вітчизняними, так і між іноземними навчальними закладами.

Навчальний модуль - це логічно завершена, відносно самостійна, цілісна частина навчального курсу, сукупність теоретичних та практичних завдань відповідного змісту та структури з розробленою системою навчально-методичного забезпечення, необхідним елементом якого є відповідні форми рейтингового контролю.

Кредит (залікова одиниця) - це уніфікована одиниця виміру виконаної аспірантом аудиторної та самостійної навчальної роботи (навчального навантаження), що відповідає 30 годинам робочого часу.

Рейтинг (рейтингова оцінка) - це кількісна оцінка досягнень аспіранта за багатобальною шкалою в процесі виконання ним заздалегідь визначеної сукупності навчальних завдань.

Рейтингова система оцінювання (PCO)- це система визначення якості виконаної аспірантом усіх видів аудиторної та самостійної навчальної роботи та рівня набутих ним знань та вмінь шляхом оцінювання в балах результатів цієї роботи під час поточного, модульного (проміжного) та семестрового (підсумкового) контролю, з наступним переведенням оцінки в балах у оцінки за національною шкалою та шкалою ECTS.

PCO передбачає використання поточної, контрольної та підсумкової семестрової модульних рейтингових оцінок (при навчанні у режимі двох семестрів), а також екзаменаційної (кінцевої) семестрової рейтингової оцінки.

Поточна модульна рейтингова оцінка складається з балів, які аспірант отримує за певну навчальну діяльність протягом засвоєння даного модуля.

Контрольна модульна рейтингова оцінка визначається (в балах та за національною шкалою) за результатами виконання модульної контрольної роботи з даного модуля.

Підсумкова модульна рейтингова оцінка визначається (в балах та за національною шкалою) як сума поточної та контрольної модульних рейтингових оцінок з даного модуля.

Підсумкова семестрова модульна рейтингова оцінка визначається (в балах та за національною шкалою) як сума підсумкових модульних рейтингових оцінок, отриманих за засвоєння всіх модулів.

Екзаменаційна (кінцева) рейтингова оцінка визначається (в балах та за національною шкалою) за результатами виконання екзаменаційних завдань.

Семестровий (кінцевий) екзамен - це форма підсумкового контролю засвоєння аспірантом теоретичного та практичного матеріалу з навчальної дисципліни за увесь курс навчання (один або два семестри, залежно від вихідного рівня знань). Складання екзамену здійснюється викладачем під час екзаменаційної сесії. З метою забезпечення об'єктивності оцінок та прозорості контролю набутих аспірантами знань та вмінь, семестровий контроль здійснюється в письмовій та усній формах.

Порядок рейтингового оцінювання набутих аспірантом знань та вмінь (по модулях)

Оцінювання окремих видів виконаної аспірантом навчальної роботи і набутих знань та умінь здійснюється в балах відповідно до таблиці 1:

Таблиця 1

Модуль 1	
Вид навчальної роботи	Максимальна кількість балів
Активна робота під час практичних занять	20
Ведення термінологічного словника	10
Виконання поточних тестів (2x5)	10

Аспірант допускається до модульної контрольної роботи за умови наявності 30 балів	
Виконання модульної контрольної роботи	10
Підсумкова семестрова модульна рейтингова, оцінка	50
Залік	50
Модуль 2	
Вид навчальної роботи	Максимальна кількість балів
Активна робота під час практичних занять	20
Ведення термінологічного словника	10
Виконання поточних тестів (2x5)	10
Аспірант допускається до модульної контрольної роботи за умови наявності 30 балів	
Виконання модульної контрольної роботи	10
Підсумкова семестрова модульна рейтингова оцінка	50
Екзамен	50

Семестрове оцінювання відбувається у діапазоні від 0 до 50 балів, що відповідає шкалі ЄКТС та національній шкалі наступним чином:

Таблиця 2

Сума балів за 100-бальною шкалою	Оцінка в ЄКТС	Значення оцінки ЄКТС	Рівень компетентності	Оцінка за національною шкалою	
				Екзамен/диференційований залік	залік
40-50	A	відмінно	Високий (творчий)	відмінно	зараховано
40-44	B	дуже добре	Достатній (конструктивно - варіативний)	добре	
35-39	C	добре			
30-34	D	задовільно	Середній (репродуктивний)	задовільно	
25-29	E	достатньо			
17-24	FX	незадовільно з можливістю повторного складання семестрового контролю	Низький (рецептивно-продуктивний)	незадовільно	не зараховано
0-16	F	незадовільно з обов'язковим повторним вивченням залікового кредиту			

Дисципліна викладається у першому та другому семестрах, тому допуском до екзамену буде середньозважена за два семестри.

Підсумкове оцінювання рівня сформованості навичок і вмінь здобувачів з дисципліни «Академічна англійська мова» здійснюється в діапазоні від 0 до 100 балів за результатами проміжного контролю (максимально - 50 балів) та екзамену (максимально - 50 балів).

Об'єктами контролю є:

- систематичність та активність роботи на практичних заняттях;
- виконання завдань для самостійного опрацювання;
- виконання підсумкової контрольної роботи (тесту).

Переведення даних 100-бальної шкали оцінювання в національну шкалу та шкалу за системою ECTS здійснюється в такому порядку:

Таблиця 3

Сума балів за 100-бальною шкалою	Оцінка в ECTS	Значення оцінки ECTS	Критерії оцінювання	Рівень компетентності	Оцінка за національною шкалою	
					Екзамен/ Диференційований залік	Залік/ Екзамен
90-100	A	відмінно	Аспірант виявляє особливі творчі здібності, вміє самостійно здобувати знання, без допомоги викладача знаходить та опрацьовує необхідну інформацію, вміє використовувати набуті знання і вміння для прийняття рішень у нестандартних ситуаціях, переконливо аргументує відповіді, самостійно розкриває власні обдарування і нахили	Високий (творчий)	відмінно	зараховано
80-89	B	дуже добре	Аспірант вільно володіє вивченим обсягом матеріалу, застосовує його на практиці, вільно розв'язує вправи і задачі у стандартних ситуаціях, самостійно виправляє допущені помилки, кількість яких незначна	Достатній (конструктивно - варіативний)	добре	
70-79	C	добре	Аспірант освіти вміє зіставляти, узагальнювати, систематизувати інформацію під керівництвом викладача; в цілому самостійно застосовувати її на практиці; контролювати власну діяльність; виправляти помилки, серед яких є суттєві, добирати аргументи для підтвердження думок	Середній (репродуктивний)	задовільно	
60-69	D	задовільно	Аспірант відтворює значну частину теоретичного матеріалу, виявляє знання і розуміння основних положень; з допомогою			

			викладача може аналізувати навчальний матеріал, виправляти помилки, серед яких є значна кількість суттєвих			
50-59	E	достатньо	Аспірант володіє навчальним матеріалом на рівні, вищому за початковий, значну частину його відтворює на репродуктивному рівні			
35-49	FX	незадовільно з можливістю повторного складання семестрового контролю	Аспірант володіє матеріалом на рівні окремих фрагментів, що становлять незначну частину навчального матеріалу	Низький (рецептивно-продуктивний)	незадовільно	не зареховано
0-34	F	незадовільно з обов'язковим повторним вивченням залікового кредиту	Аспірант володіє матеріалом на рівні елементарного розпізнання і відтворення окремих фактів, елементів, об'єктів			

5. Засоби оцінювання

Засобами оцінювання та методами демонстрування результатів навчання з навчальної дисципліни «Академічна англійська мова»:

- залік, екзамен;
- стандартизовані тести;
- інші види індивідуальних та групових завдань;
- контрольна робота;
- усні та письмові відповіді

6. Форми та перелік питань до поточного контролю.

Підсумковий контроль проводиться у формі екзамену.

Вимоги до складання кінцевого екзамену

Аспірант допускається до складання кінцевого екзамену після підготовки та здачі наступного матеріалу:

- наявність картки реєстрації позакласного читання літератури іноземною мовою (обсяг 600тис. друкованих знаків);
- написання іноземною мовою статті чи наукової пропозиції за тематикою дослідження або подання на науковий грант;
- письмова рецензія іноземною мовою на прочитану книгу або серію статей за темою дисертації;
- підготовка термінологічного словника-мінімуму, бібліографії за фахом та документації до екзамену.

Структура кінцевого екзамену, час на виконання завдань та порядок оцінювання

знань аспірантів

1. Написання тесту з лексики, граматики, читання (25 завдань). Час на виконання - 40 хвилин.

Комплексний лексико-граматичний тест укладається за зразками міжнародних тестів. Його мета полягає у визначенні рівня сформованості лексичної та граматичної компетентностей кандидатів, а також компетенції в читанні.

Максимальна кількість балів - 12

2. Слухання і виконання завдань на загальне і детальне розуміння тексту складності рівня СІ загальнонаукового чи академічного характеру. Час на виконання - 40 хвилин.

Максимальна кількість балів - 12

3. Письмове завдання – написати есей дискусійного характеру («за і проти») на задану тему (не менше 200 слів). Час виконання 60 хвилин.

Максимальна кількість балів - 12

4. Структурована усна співбесіда

(вступ - спілкування на загальнолюдські теми; друга частина - обговорення дослідження на даному етапі та його перспектив; третя частина - обговорення загальнонаукової чи суспільно-важливої тематики). Час на проведення - 30 хвилин

Максимальна кількість балів - 14

У випадку відсутності аспіранта на кінцевому екзамені, який він повинен обов'язково скласти, з будь-яких причин, проти його прізвища у колонках «Екзаменаційна рейтингова оцінка» заліково-екзаменаційної відомості робиться запис "Не з'явився."

Питання подальшого проходження аспірантом екзамену у цих випадках вирішується в установленому порядку.

Перелік питань до поточного і підсумкового контролю:

Змістовний модуль 1.

1. Поняття наукового дискурсу.
2. Специфіка дискурсів.
3. Характеристика аспектів наукового дискурсу.
4. Іншомовний дискурс у контексті лінгвокультурології.
5. Поняття інтертекстуальності.
6. Роль інтертекстуального стилю при проведенні наукових дискурсів.
7. Неминучість втрат при перекладі.
8. Поняття еквівалентності.
9. Підходи до визначення поняття еквівалентності.
10. Типи еквівалентності.
11. Еквівалентність та адекватність.
12. Перекладацькі відповідності (лексичні, фразеологічні, граматичні; одинарні, множинні, оказіональні).
13. Поняття контексту (лінгвістичний: вузький, широкий; ситуативний).
14. Типи перекладацьких відповідностей.
15. Наукова та літературна мова.
16. Граматика.
17. Стиль, вокабуляр.
18. Синоніми, антоніми, омоніми, пароніми.
19. Контекст, багатозначні слова та псевдо-друзі перекладача.
20. Означений та неозначений артиклі та їх переклад.
21. Переклад артикля, що використовується для виділення смислового центру висловлювання.
22. Переклад артикля «а», що має функцію неозначеного займенника в англійській мові, іноді означає «один», «якийсь».

23. Переклад артикля, що використовується як вказівний займенник (найчастіше означений артикль).
24. Зміни лексичного складу.
25. Фонетична адаптація лексики іноземного походження.
26. Спорідненість форм однієї групи слів при запозиченні.
27. Перші англійські глосарії, англо-латинські і латинсько-англійські.
28. Різниця між правильними та неправильними дієсловами в англійській мові.
29. Походження неправильних дієслів.
30. Неправильні дієслова, в яких збігаються всі 3 форми.
31. Неправильні дієслова, в яких збігаються перша і третя форми.
32. Неправильні дієслова, до другої форми яких додається закінчення –n.
33. Дієслова з голосними, що чергуються.
34. Категорії заперечень у мові.
35. Види заперечень.
36. Заперечення на лексичному рівні.
37. Заперечення на граматичному рівні.
38. Заперечення на синтаксичному рівні.
39. Експресивна функція компонентів мовленнєвої структури.
40. Етапи побудови верхнього ієрархічного рівня парадигми експресивного мовлення.
41. Використання дихотомічного підрозподілу усієї специфіки на експліковану й імпліковану.
42. Поняття експлікації й імплікації.
43. Використання терміну «імплікація» в науці.
44. Лексико-граматичні трансформації під час перекладу.
45. Категорія числа.
46. Категорія роду.
47. Категорія особи.
48. Категорії часу і виду.
49. Категорія стану.
50. Синтаксичні комплекси.
51. Правила побудови форм пасивного стану.
52. Правила побудови форм активного стану.
53. Особливості побудови форм активного та пасивного станів.
54. Способи перекладу активних конструкцій.
55. Способи перекладу пасивних конструкцій.
56. Визначення категорії модальності.
57. Типи модальних значень.
58. Засоби вираження ірреальності.
59. Засоби вираження модального значення.
60. Способи вживання модальних дієслів.
61. Дієприкметник I: форми та функції.
62. Дієприкметник II: форми та функції.
63. Дієприкметникові конструкції. Об'єктний дієприкметниковий комплекс.
64. Дієприкметникові конструкції. Суб'єктний дієприкметниковий комплекс.
65. Незалежний дієприкметниковий комплекс та його функції в реченні.
66. Прийменниковий, дієприкметниковий комплекс. Незалежні комплекси.
67. Поняття про форми інфінітиву. Вживання інфінітиву без частки to.
68. Синтаксичні функції інфінітиву.
69. Об'єктний інфінітивний комплекс.
70. Суб'єктний інфінітивний комплекс.
71. Прийменниковий інфінітивний комплекс.
72. Умовний спосіб дієслова.
73. Умовний спосіб теперішнього часу.

74. Умовний спосіб минулого часу.
75. Аналітична форма умовного способу.
76. Використання умовного способу.

Змістовий модуль 2.

1. Поняття про науковий дискурс.
2. Сутність жанрів наукової комунікації.
3. Первинні наукові жанри.
4. Вторинні жанри наукової комунікації.
5. Текст як форма існування наукових знань.
6. Читання: ознайомлювальне, оглядове, прогностичне.
7. Композиція наукової роботи.
8. Мовні засоби наукового стилю.
9. Найтиповіші наукові тексти.
10. Анотація.
11. Конспект.
12. Відгук.
13. Рецензія.
14. Курсова та дипломна роботи.
15. Стаття.
16. Реферат.
17. Автореферат дисертації.
18. Загальні відомості про дисертаційне дослідження.
19. Практика вибору однієї відповіді з багатьох варіантів як метод перевірки розуміння тексту.
20. Практика пошуку адекватних назв для абзаців як метод перевірки розуміння тексту.
21. Практика відповідей Так/Ні/Не дано як метод перевірки розуміння тексту.
22. Практика заповнення пропусків як метод перевірки розуміння тексту.
23. Загальна характеристика анотацій.
24. Довідкова анотація.
25. Рекомендаційні анотації.
26. Загальні анотації.
27. Спеціалізовані анотації.
28. Структура анотацій.
29. Алгоритм написання анотацій.
30. Загальна характеристика наукової статті.
31. Структурні елементи наукової статті.
32. Правила оформлення наукової статті.
33. Реквізити наукової статті.
34. Спеціалізовані анотації.
35. Оформлення наукової статті.
36. Вимоги щодо змісту та структури наукової статті.
37. Загальна характеристика блогів.
38. Способи виділення необхідної інформації при розгляді того чи іншого блогу.
39. Наукові Інтернет-форуми.
40. Наукова кореспонденція.
41. Способи читання наукової кореспонденції.
42. Науковий звіт.
43. Етапи порівняння статей та тез конференцій.
44. Порівняння наукових і науково-популярних статей.
45. Специфіка написання звітів.
46. Написання рецензій.

47. Специфіка написання анотацій.
48. Метод кейсів та його характеристика.

Змістовий модуль 3.

1. Види редагування наукових текстів.
2. Етапи процесу редагування та перевірки наукових текстів.
3. Типові помилки при перекладі та редагуванні наукових текстів.
4. Загальна характеристика тексту. Види текстів.
5. Основні ознаки тексту.
6. Показники зв'язаності.
7. Гіпертекст та його структура.
8. Загальна характеристика наукової аргументації.
9. Компоненти аргументованого тексту.
10. Схема діяльності аргументатора.
11. Схеми аргументацій.
12. Загальна характеристика статті.
13. Складові статті.
14. Написання вступу, результатів, обговорення та висновків статті.
15. Опис методів та матеріалів наукового дослідження.
16. Структура (модель) вступу за Д. Свейлзом.
17. Загальна характеристика грантів.
18. Короткий виклад наукової пропозиції/подання на грант.
19. Правила складання резюме.
20. Структура резюме.
21. Характеристика мотиваційного листа.
22. Мета написання мотиваційного листа.

Змістовий модуль 4.

1. Характеристика діалогічного мовлення.
2. Монологічне мовлення.
3. Методика навчання діалогічного та монологічного мовлення.
4. Поняття про публічний виступ, його різновиди.
5. Підготовка до публічного виступу. Аргументування, мовні засоби переконування.
6. Культура сприйняття публічного виступу (уміння слухати, ставити запитання).
7. Презентація як різновид публічного мовлення.
8. Загальна характеристика аудіювання.
9. Труднощі аудіювання.
10. Етапи навчання аудіювання.
11. Система вправ для навчання аудіювання.
12. Загальна характеристика аудіювання.
13. Аудіювання: слів, фраз, надфразових єдностей, мікродіалогів, коротких та розлогих текстів.
14. Практика вибору однієї відповіді з багатьох варіантів як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.
15. Заповнення пропусків у таблицях і графіках під час слухання як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.
16. Практика відповідей Так/Ні/Не дано як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.
17. Порівняння різних думок.
18. Аргументоване обґрунтування власної думки.
19. Представлення власного графіку, таблиці чи стендової доповіді.
20. Обговорення різних суперечливих наукових проблем (у форматі опозиції: один мовець аргументує “за”, а інший аргументує “проти”).

Перелік питань з курсу.

1. Поняття наукового дискурсу.
2. Специфіка дискурсів.
3. Характеристика аспектів наукового дискурсу.
4. Іншомовний дискурс у контексті лінгвокультурології.
5. Поняття інтертекстуальності.
6. Роль інтертекстуального стилю при проведенні наукових дискурсів.
7. Неминучість втрат при перекладі.
8. Поняття еквівалентності.
9. Підходи до визначення поняття «еквівалентність».
10. Типи еквівалентності.
11. Еквівалентність та адекватність.
12. Перекладацькі відповідності (лексичні, фразеологічні, граматичні; одинарні, множинні, оказіональні).
13. Поняття контексту (лінгвістичний: вузький; широкий; ситуативний).
14. Типи перекладацьких відповідностей.
15. Наукова та літературна мова.
16. Граматика.
17. Стиль, вокабуляр.
18. Синоніми, антоніми, омоніми, пароніми.
19. Контекст, багатозначні слова та псевдо-друзі перекладача.
20. Означений та неозначений артиклі та їх переклад.
21. Переклад артикля, що використовується для виділення смислового центру висловлювання.
22. Переклад артикля «а», що має функцію неозначеного займенника в англійській мові, іноді означає «один», «якийсь».
23. Переклад артикля, що використовується як вказівний займенник (найчастіше означений артикль).
24. Зміни лексичного складу.
25. Фонетична адаптація лексики іноземного походження.
26. Спорідненість форм однієї групи слів при запозиченні.
27. Перші англійські глосарії, англо-латинські і латинсько-англійські.
28. Різниця між правильними та неправильними дієсловами в англійській мові.
29. Походження неправильних дієслів.
30. Неправильні дієслова, в яких збігаються всі 3 форми.
31. Неправильні дієслова, в яких збігаються перша і третя форми.
32. Неправильні дієслова, до другої формі яких додається закінчення –n.
33. Дієслова з голосними, що чергуються.
34. Категорії заперечень у мові.
35. Види заперечень.
36. Заперечення на лексичному рівні.
37. Заперечення на граматичному рівні.
38. Заперечення на синтаксичному рівні.
39. Експресивна функція компонентів мовленнєвої структури.
40. Етапи побудови верхнього ієрархічного рівня парадигми експресивного мовлення.
41. Використання дихотомічного підрозподілу усієї специфіки на експліковану й імпліковану.
42. Поняття експлікації й імплікації.
43. Використання терміну «імплікація» в науці.
44. Лексико-граматичні трансформації під час перекладу.
45. Категорія числа.
46. Категорія роду.

47. Категорія особи.
48. Категорії часу і виду.
49. Категорія стану.
50. Синтаксичні комплекси.
51. Правила побудови форм пасивного стану.
52. Правила побудови форм активного стану.
53. Особливості побудови форм активного та пасивного станів.
54. Способи перекладу активних конструкцій.
55. Способи перекладу пасивних конструкцій.
56. Визначення категорії модальності.
57. Типи модальних значень.
58. Засоби вираження ірреальності.
59. Засоби вираження модального значення.
60. Способи вживання модальних дієслів.
61. Дієприкметник I: форми та функції.
62. Дієприкметник II: форми та функції.
63. Дієприкметникові конструкції. Об'єктний дієприкметниковий комплекс.
64. Дієприкметникові конструкції. Суб'єктний дієприкметниковий комплекс.
65. Незалежний дієприкметниковий комплекс та його функції в реченні.
66. Прийменниковий, дієприкметниковий комплекс. Незалежні комплекси.
67. Поняття про форми інфінітиву. Вживання інфінітиву без частки to.
68. Синтаксичні функції інфінітиву.
69. Об'єктний інфінітивний комплекс.
70. Суб'єктний інфінітивний комплекс.
71. Прийменниковий інфінітивний комплекс.
72. Умовний спосіб дієслова.
73. Умовний спосіб теперішнього часу.
74. Умовний спосіб минулого часу.
75. Аналітична форма умовного способу.
76. Використання умовного способу.
77. Поняття про науковий дискурс.
78. Сутність жанрів наукової комунікації.
79. Первинні наукові жанри.
80. Вторинні жанри наукової комунікації.
81. Текст як форма існування наукових знань.
82. Читання: ознайомлювальне, оглядове, прогностичне.
83. Композиція наукової роботи.
84. Мовні засоби наукового стилю.
85. Найтиповіші наукові тексти.
86. Анотація.
87. Конспект.
88. Відгук.
89. Рецензія.
90. Курсова та дипломна роботи.
100. Стаття.
101. Реферат.
102. Автореферат дисертації.
103. Загальні відомості про дисертаційне дослідження.

104. Практика вибору однієї відповіді з багатьох варіантів як метод перевірки розуміння тексту.
105. Практика пошуку адекватних назв для абзаців як метод перевірки розуміння тексту.
106. Практика відповідей Так/Ні/Не дано як метод перевірки розуміння тексту.
107. Практика заповнення пропусків як метод перевірки розуміння тексту.
108. Загальна характеристика анотацій.
109. Довідкова анотація.
110. Рекомендаційні анотації.
111. Загальні анотації.
112. Спеціалізовані анотації.
113. Структура анотацій.
114. Алгоритм написання анотацій.
115. Загальна характеристика наукової статті.
116. Структурні елементи наукової статті.
117. Правила оформлення наукової статті.
118. Реквізити наукової статті.
119. Спеціалізовані анотації.
120. Оформлення наукової статті.
121. Вимоги щодо змісту та структури наукової статті.
122. Загальна характеристика блогів.
123. Способи виділення необхідної інформації при розгляді того чи іншого блогу.
124. Наукові Інтернет-форуми.
125. Наукова кореспонденція.
126. Способи читання наукової кореспонденції.
127. Науковий звіт.
128. Етапи порівняння статей та тез конференцій.
129. Порівняння наукових і науково-популярних статей.
130. Специфіка написання звітів.
131. Написання рецензій.
132. Специфіка написання анотацій.
133. Метод кейсів та його характеристика.
134. Види редагування наукових текстів.
135. Етапи процесу редагування та перевірки наукових текстів.
136. Типові помилки при перекладі та редагуванні наукових текстів.
137. Загальна характеристика тексту. Види текстів.
138. Основні ознаки тексту.
139. Показники зв'язаності.
140. Гіпертекст та його структура.
141. Загальна характеристика наукової аргументації.
142. Компоненти аргументованого тексту.
143. Схема діяльності аргументатора.
144. Схеми аргументацій.
145. Загальна характеристика статті.
146. Складові статті.
147. Написання вступу, результатів, обговорення та висновків статті.
148. Опис методів та матеріалів наукового дослідження.
149. Структура (модель) вступу за Д. Свейлзом.
150. Загальна характеристика грантів.
151. Короткий виклад наукової пропозиції/подання на грант.
152. Правила складання резюме.
153. Структура резюме.
154. Характеристика мотиваційного листа.
155. Мета написання мотиваційного листа.

156. Характеристика діалогічного мовлення.
157. Монологічне мовлення.
158. Методика навчання діалогічного та монологічного мовлення.
159. Поняття про публічний виступ, його різновиди.
160. Підготовка до публічного виступу. Аргументування, мовні засоби переконування.
161. Культура сприйняття публічного виступу (уміння слухати, ставити запитання).
162. Презентація як різновид публічного мовлення.
163. Загальна характеристика аудіювання.
164. Труднощі аудіювання.
165. Етапи навчання аудіювання.
166. Система вправ для навчання аудіювання.
167. Аудіювання: слів, фраз, надфразових єдностей, мікродіалогів, коротких та розлогих текстів.
168. Практика вибору однієї відповіді з багатьох варіантів як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.
169. Заповнення пропусків у таблицях і графіках під час слухання як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.
170. Практика відповідей Так/Ні/Не дано як метод перевірки розуміння прослуханого тексту.
171. Порівняння різних думок.
172. Аргументоване обґрунтування власної думки.
173. Представлення власного графіку, таблиці чи стенової доповіді.
174. Обговорення різних суперечливих наукових проблем (у форматі опозиції: один мовець аргументує “за”, а інший аргументує “проти”).

7. Рекомендована література

Основна

1. Англійська мова для аспірантів та наукових співробітників / укл. В. К. Шпак [та ін.] ; Черкаський інженерно-технологічний ін-т. – Черкаси : ЧІТІ, 2011. – 228 с.
2. Бахов І. С. English for Post-Graduate Students. Англійська мова для аспірантів і здобувачів: Навч. посіб. – К.: МАУП, 2018.
3. Борщовецька В.Д. Англійська мова : Навч. Посібник / В.Д. Борщовецька. – К. : Центр учбової літератури, 2008. – 154с.
4. Шпак В.К. та ін. Англійська мова для аспірантів та наукових співробітників / В.К. Шпак. – Черкаси, 2001.
5. English for Science Studente (Англійська мова для аспірантів та здобувачів) / уклад. О. Ф. Бурбак [та ін.] ; Чернівецький держ. ун-т ім. Юрія Федьковича. – Чернівці : Рута, 2008. – 125 с.

Допоміжна

1. Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти : вивчення, викладання, оцінювання / наук. ред. укр. вид. С. Ніколаєва. – К. : Ленвіт, 2003. – 273 с.
2. Методичні вказівки з навчання різним мовним навичкам для складання кандидатського іспиту з англійської мови для аспірантів НТУ "ХПІ" / уклад. В. Д. Берловська, О. О. Науменко ; Національний технічний ун-т "Харківський політехнічний ін-т". – Х. : НТУ "ХПІ", 2013. – 45 с.
3. Таланова Ж.В. Докторська підготовка у світі та Україні: монографія / Ж.В. Таланова. – К.: Міленіум, 2010. – 476 с.
4. Doctor of Science (DSc) Degree. [Electronic resource] – URL: <http://www3.imperial.ac.uk/registry/currentstudents/dsc> (15.10.2014).
5. Francia Kinchington, Chris Bridle, James Gritton. Developing leadership in HE and schools: the contribution of the Professional Doctorate in Education (EdD), 5 June 2014.
6. Hogue A. First Steps in Academic Writing (The Longman Academic Writing Series) / A.

Hogue. – UK: Pearson & Longman, 2008. – 229 p.

7. Cambridge Preparation for the TOEFL Test. - Cambridge: Cambridge University Press, 2021.

8. Kroll B. Exploring the Dynamics of Second Language Writing. - Cambridge University Press, 2016.

Інформаційні ресурси в Інтернет

1. Закон України «Про вищу освіту» - URL: zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1556-18 (15.10.2014).

2. Boellstorff T. How to Get an Article Accepted at American Anthropologist (or Anywhere). – URL : <http://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/j.1548-1433.2008.00034.x/pdf>.

3. Common European framework of reference for languages: Learning, teaching, assessment. Language policy unit, Strasbourg. – URL : www.coe.int/lang-CEFR.

4. Dorothy Zemach. Building Academic Reading Skills, Book 1 / Dorothy Zemach. – Michigan ELT, 2009. [Electronic resource] – URL: <https://www.press.umich.edu/pdf/9780472033690-ch1.pdf>

5. Michael J. Wallace. Study Skills in English. A course in reading skills for academic purposes. – Cambridge University Press, 2004.– URL: <http://www.englishbooks.cz/files/11272/11272.pdf>

6. Mauranen A. “One thing I’d like to clarify...” Observations of Academic Speaking. - Online: http://blogs.helsinki.fi/hes-eng/files/2011/03/HES_Vol2_Mauranen.pdf.

Міжнародні видання

1. Armer T. Cambridge English for Scientists. - Cambridge: Cambridge University Press, 2018.

2. Booth W C., Colomb G.G., Williams J. M. The Craft of Research. - 3rd edition, -Chicago: University Of Chicago Press, 2017.

3. Francia Kinchington, Chris Bridle, James Gritton. Developing leadership in HE and schools: the contribution of the Professional Doctorate in Education (EdD), 5 June 2014.

4. Mark Foley, Diane Hall. My Grammar Lab. Intermediate B1/B2. – Pearson Education Limited, 2012. – 396 p.

5. Murphy R. English Grammar in Use. A Self-Study Reference and Practice Book for Intermediate Students. - Cambridge University Press, 2012.

6. Templeton M. Public Speaking and Presentations / M. Templeton. – USA: The McGraw-Hill Companies, 2010. – 272 p.

Монографії

1. Boellstorff T. How to Get an Article Accepted at American Anthropologist (or Anywhere). – URL : <http://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/j.1548-1433.2008.00034.x/pdf>

2. Common European framework of reference for languages: Learning, teaching, assessment. Language policy unit, Strasbourg. – URL : www.coe.int/lang-CEFR

3. Hyland K. Academic Publishing: Issues and Challenges in the Construction of Knowledge. – Oxford Applied Linguistics, 2016.

4. Introductory Guide to the Common European framework of reference (CEFR) for English language teacher. – Cambridge University Press, 2013.

5. Mauranen A. “One thing I’d like to clarify...” Observations of Academic Speaking. – URL : http://blogs.helsinki.fi/hes-eng/files/2011/03/HES_Vol2_Mauranen.pdf

6. Sword H. Stylish Academic Writing. – Harvard: Harvard University Press, 2016.

7. Wallwork A. English for Academic Correspondence (English for Academic Research).– Springer, 2016.